

ป่ารกน้ำ

วันเด็กแห่งชาติ ๒๕๓๕

อาคารทอรวมชาตินีมาตสคที่
วังเทพารักษ์
ต.ท่าบ่อหนองสา
เมืองไทย
กมลคุณเกษ

๕.-

ป่ารักน้ำ

วันเด็กแห่งชาติ ๒๕๓๕

น้ำตกแม่สา เชียงใหม่

ภาพปก โดยปราณี บุญยรัตน์

ISBN 974-7904-75-6

คนทุกคนมีหน้าที่ต้องทำ. แม้เป็นเด็กก็มี
หน้าที่อย่างเด็ก คือศึกษาเล่าเรียน หมายความว่า
จะต้องเรียนให้รู้วิชา ผูกัดทำการงานต่าง ๆ ให้เป็น
อบรมขัดเกลาความประพฤติและความคิดจิตใจให้ประณีต
ให้สุจริต แจ่มใส และเฉลียวฉลาดมีเหตุผล เพื่อจักได้
เติบโตขึ้นเป็นคนที่มีความรู้ความสามารถและมีประโยชน์
ต่อชาติบ้านเมือง.

พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน

วันที่ 5 ธันวาคม พุทธศักราช 2534

พระโอวาทวันเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๕

เด็กย่อมเป็นที่หวังของพ่อแม่และครอบครัว เป็นอนาคตของ
สังคมและประเทศชาติ เด็กที่จะทำให้พ่อแม่และครอบครัวสมหวัง ก็คือ
เด็กที่ทำตนเป็นคนดีตามขนบประเพณีและศีลธรรม พร้อมทั้งมีความรู้
ความสามารถจากการศึกษาเล่าเรียน เด็กที่จะเป็นอนาคตที่ดีของสังคม
และประเทศชาติได้ ก็จะต้องเป็นคนที่เฉลียวฉลาดรู้จักรักษาระเบียบวินัย
ฉะนั้น จึงขอให้เด็กทุกคนตั้งใจที่จะเป็นคนดีและทำดีเพื่อจะ
ได้เป็นที่สมหวังและเป็นอนาคตที่ดีของครอบครัว สังคม และประเทศชาติ
พร้อมทั้งพระศาสนาพระมหากษัตริย์สืบไป

สมเด็จฯ พระญาณสังวร

(สมเด็จพระญาณสังวร)

สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก

วัดบวรนิเวศวิหาร

คำขวัญ

ของ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี
ในโอกาสวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๓๕

สวัสดี มีชัย ไม่ตกต่ำ (ธรรมงาม)

อาพันธ์ มั่นใจ

(นายอาพันธ์ ปันยารชุน)

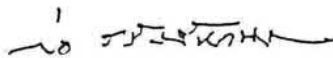
นายกรัฐมนตรี

คำขวัญวันเด็กแห่งชาติ

ประจำปี ๒๕๓๕

ประพฤติดี มีคุณธรรม นำชาติพัฒนา

(นายก่อ สวัสดิ์พานิชย์)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

คำขวัญวันเด็กแห่งชาติ

ประจำปี ๒๕๓๕

“เด็กดี มีวินัย ใฝ่คุณธรรม น้อมนำชาติเจริญ”

(นายสมชัย วุฑฒิปรีชา)

รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

คำนำ

ปัจจุบันนี้ คนยุคใหม่ได้มองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์และธรรมชาติมากขึ้น และนับวันจะยิ่งเห็นชัดเจนมากขึ้นว่า มนุษย์กับธรรมชาติย่อมมีความสัมพันธ์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน อย่างแยกได้ยาก หากธรรมชาติเสียไปด้วยเหตุหนึ่งเหตุใด ย่อมส่งผลกระทบมาถึงมนุษย์ด้วย นั่นคือความเสียหายก็จะมาถึงมนุษย์ในที่สุด

ในบรรดาสิ่งทั้งหลายที่เป็นธรรมชาติหรือส่วนหนึ่งของธรรมชาติ ต่างก็มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงต่อกัน จนอาจจะกล่าวได้ว่า ไม่มีอะไรในโลกที่แยกตัวออกจากสายสัมพันธ์ในระบบธรรมชาติ และสามารถดำรงอยู่ได้อย่างอิสระ เช่น ปาและน้ำก็ย่อมมีความสัมพันธ์พึ่งพากันไป ปาก็อาศัยน้ำ น้ำก็อาศัยปา กล่าวคือปามีอาจสามารถดำรงความเป็นปายู่ได้หากขาดน้ำ และน้ำก็สามารถดำรงอยู่ได้ถ้าไม่มีปา นั่นคือที่ไหนไม่มีปาก็ที่นั่นก็ย่อมไม่มีฝนตก เมื่อไม่มีฝนตกก็ย่อมไม่มีน้ำ

สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ทรงมองเห็นความสำคัญของเรื่องนี้ จึงทรงเป็นนักอนุรักษ์ธรรมชาติ พระองค์ท่านทรงให้ความสำคัญกับป่าไม้ ทรงรักสัตว์และทรงให้ความสำคัญต่อน้ำเป็นอย่างมาก คณะอนุกรรมการจัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือวันเด็ก ประจำปี ๒๕๓๕ จึงคิดว่าหากคนไทยทุกคน โดยเฉพาะเยาวชน ซึ่งจะเป็นผู้ใหญ่ในวันหน้า มีความรู้ความสามารถและมีความรักในการอนุรักษ์ธรรมชาติ โดยเฉพาะป่าไม้ และแหล่งน้ำต่าง ๆ ไว้ ชีวิตของคนไทยในวันหน้าก็คงจะมีความสุขและเจริญก้าวหน้าต่อไป คณะอนุกรรมการฯ จึงได้รวมพลังกันจัดทำหนังสือ “ปาร์กน้ำ” เล่มนี้ขึ้น ทั้งนี้เพื่อถวายเป็นราชสักการะแด่สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ เนื่องในวโรกาสเฉลิมพระชนมพรรษาครบ ๖๐ พรรษา ประการ

หนึ่งและเพื่อให้เยาวชนได้ดำเนินชีวิตตามรอยพระยุคลบาท ในเรื่องการอนุรักษ์
ธรรมชาติอีกประการหนึ่ง

คณะอนุกรรมการฝ่ายจัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือวันเด็กแห่งชาติ
ประจำปี ๒๕๓๕ ได้พิจารณาเห็นว่า หนังสือ “ปาร์กน้ำ” เล่มนี้เป็นหนังสือ
ที่มีคุณค่าสำหรับเด็กและเยาวชนของชาติ จึงได้นำมาจัดพิมพ์เผยแพร่ต่อไป

สุดท้ายนี้ คณะกรรมการฯ รู้สึกสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณใน
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานพระ-
บรมราชาบาท สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถทรงพระกรุณาโปรด
เกล้าฯ พระราชทานพระบรมฉายาลักษณ์และภาพพระราชกรณียกิจ สำนึก
ในพระเมตตาของสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหา-
สังฆปริณายก ที่ได้ประทานพระคติธรรม ขอขอบคุณ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี
ฯพณฯ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ฯพณฯ รัฐมนตรีช่วยว่าการ
กระทรวงศึกษาธิการ และท่านปลัดกระทรวงศึกษาธิการที่กรุณาให้คำขวัญแก่
เด็กและเยาวชน เพื่อจัดพิมพ์ในหนังสือวันเด็ก ประจำปี ๒๕๓๕ พร้อมกับ
ขอบคุณผู้เรียบเรียง ผู้วาดภาพประกอบ ผู้ออกแบบรูปเล่ม คณะกรรมการ
และผู้จัดพิมพ์หนังสือทุกท่าน จงงานสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ในโอกาสนี้ ขอส่ง
ความปรารถนาดีมายังเด็กและเยาวชนทุกคน และท่านผู้อ่านหนังสือโดยทั่วกัน

(นายทวีศักดิ์ เสนาณรงค์)

รองปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

ประธานอนุกรรมการ

จัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือวันเด็ก ประจำปี ๒๕๓๕

สารบัญ

อาศิรวาท บรมราชินีนาถสตุติ	ระบุปะนิย์ นาคกรทรรพ	๑๒
ราชสกุลกิตติยากรและราชสกุลสนิทวงศ์		๑๕
ปาร์กษน้ำ-น้ำรักปา	ศาสตราจารย์คุณหญิงศรีนภา สุริยะ	๑๖
วังเทพารักษ์	คำหมาน คนไค	๒๓
การอ่านหนังสือให้เก่ง...	กรองแก้ว เงินศรี	๓๓
สัตว์ป่าผู้นำสงสาร:		๓๗
เรารักปา	อุ๊ดดี	๓๘
หนึ่งในดวงใจราษฎร	รสา วงศ์ยังอยู่	๓๙
เรียงความสำนวนชนะการประกวดรางวัลที่ ๑		๔๘
ฝัน...ที่เป็นจริง	รัชนี้ ศรีไพรวรรณ	๕๕
อัน	กานต์มณี ศักดิ์เจริญ	๗๐
คืนเดือนหงาย	ถวัลย์ มาศจรัส	๗๔
ความหวังของปู	สรรพพร แต่งสกุล	๘๑
เรื่องเที่ยวเสริมสมอง	วิภา ตัดงุลพงษ์	๘๕
ช้างกตัญญู	จันทร์กาน ทานะมัย	๙๒
"สมเด็จพระเจ้า ของเรา"	แพรวพรรณ เกิดโศคา	๑๐๓
ในทัศนะเยาวชนชนแดน		
จดหมายจากน้อง	อิสระ เสียงเพราะดี	๑๑๔

ลาสิริราช บรมราชินีนาถเสด็จ

พระ แม่พระ มิ่งเกล้า	ชาวไทย
เจริญพระ เมตตาใต้	พิรุณทิพย์
ทวยราชย์วิวัฒนาสายใจ	จงรัก พระ แม่
ทรงทรงบวงสรวงแล้ว	โอบอุ้มเสด็จ
พระ แม่พระ มิ่งเกล้า	ชาวไทยเฝ้าเรียงรายเสด็จ
น้ำพระ ท้ายแห่งองค์แล้ว	เปี่ยมเมตตาเสด็จ
ทวยราชย์วิวัฒนาสายใจ	จงรักให้องค์ราชินี
พระ เกื้ออุ้มแล้ว	ราชย์ทุกพระอันได้ฝนเย็น
พระ แม่พระ มิ่งขวัญ	อันใดแต่คัล อยทุกข์เช่น
ทรงทรงบวงสรวงแล้ว	ผู้ช่วยใช้ได้รักษา
อ เสด็จจุฬามณี	ณ โสภณาลัยเสด็จ
ศิลาพิพพาน	ทรงวิวัฒนาเสด็จ
โอโรกาตตำราลย์มี	ตรมไทยบรมกมล
นิลมณีราชย์มิ่งขวัญ	เฉลิมพระ ชนมพรรษา
นบไทยพระ ไตรรัตน์	เรืองศรีสุทนต์โลกา
พิทักษ์ชาติมาดา	ราชย์งามปราศภัยพล
ให้ทรงพระ เกษม	ในธรรมลุ่มขัณขนา
สุชีศรีวิภาดา	ใด อ ประจักษ์จงลุ่มขัณขนา

เจ้าแม่เจ้า เจ้าแม่ พระมดล ชลบท
 ข้าพระ พุทธเจ้า คณะ ครูไทย
 และ กรรมการหนังสือเด็ก
 (นางจันท์-นิต งามบรรจง ผู้ประพันธ์)

วันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๒๖ เสด็จพระราชดำเนินทอดพระเนตรโครงการตามพระราชดำริ
ป้าเกษณี บ้านหนองไผ่ บ้านกุดนาขาม อำเภอสว่างแดนดิน จังหวัดสกลนคร (ภาพพระราชทาน)

วันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๔ เสรีฯ ไดอารี่บันทึกพระที่นั่งจากพระตำหนักภูพิงค์
ไปยังโครงการพัฒนาการศึกษา ห้วยฮ่องไคร้ อุทยานแห่งชาติ จ.เชียงใหม่ (ภาพพระราชทาน)

ราชสกุลกิตติยากรและราชสกุลสนิทวงศ์

*ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ สถาปนาหม่อมเจ้าขึ้นเป็นพระองค์เจ้า

ปาริภักชน้ำ-น้ำรักป่า

ศาสตราจารย์คุณหญิงศรีนาถ สุริยะ

มเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ ทรงมีพระอุปนิสัยรักธรรมชาติ เช่น ป่า เขา สายน้ำ ลำธาร เมื่อเสด็จไปทรงเยี่ยมราษฎรในถิ่นทุรกันดารคราวใด ก็ทรงทราบถึงความทุกข์ร้อนของราษฎรซึ่งขาดแคลนน้ำสำหรับใช้ในครอบครัวและใช้เพื่อการเพาะปลูก แม้แต่ผู้อยู่ในเมืองใหญ่ ซึ่งมีแม่น้ำใหญ่ไหลผ่าน ราษฎรเคยใช้ดื่มใช้อาบ และซักล้างสิ่งของต่างๆ ก็ใช้ไม่ได้เสียแล้ว เนื่องจากมีผู้ทิ้งขยะสิ่งโสโครก น้ำสกปรกจากอาคารบ้านเรือน และโรงงานอุตสาหกรรมลงสู่แม่น้ำ ทำให้น้ำเสียมีกลิ่นเน่าเหม็น ราษฎรเริ่มมีปัญหาระบาดเรื่องน้ำ ทั้งคนในชนบทและคนในเมือง

เมื่อวันที่ ๑๒ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๔ อันเป็นวันเฉลิมพระชนมพรรษา พระองค์ทรงมีพระราชดำรัสแก่ผู้มาเข้าเฝ้าถวายพระพร ที่พระตำหนักจิตรลดารโหฐานในเรื่องต่าง ๆ และมีเรื่องน้ำอยู่ด้วย มีประโยคหนึ่งซึ่งประทับใจข้าพเจ้ามากที่สุดคือ

“มนุษย์ต้องพึ่งพำน้ำ ตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดา”

ข้อความนี้ แสดงถึงพระปรีชาสามารถที่ทรงใช้ถ้อยคำให้ผู้ฟังเกิดความสำนึกว่า มนุษย์ต้องพึ่งน้ำตั้งแต่ก่อนเกิด

เมื่อเกิดมาแล้ว เราก็ได้สัมผัสกับน้ำเป็นครั้งแรก คือ ถูกจับตัวอาบน้ำและนุ่งผ้าอ้อม ดื่มน้ำ และดื่มนมมารดา ปริมาณการใช้น้ำของแต่ละคนทวีขึ้นตามอายุ นอกจากใช้ในกิจวัตรประจำวันแล้ว เมื่อไปประกอบอาชีพ ทำสวน ทำไร่ ทำนา ตลอดจนการอุตสาหกรรม ล้วนแต่ต้องใช้น้ำมากทั้งสิ้น

มนุษย์ใช้น้ำ ตั้งแต่เกิดจนตาย แต่มีน้อยคนที่จะรู้สึกลับัญคุณของน้ำ มีความห่วงใยในการรักษาน้ำให้สะอาด และให้มีปริมาณเพียงพอกับจำนวนคนซึ่งเพิ่มขึ้นมากและรวดเร็ว

สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ประทับอยู่ในพระราชวังไม่ทรงเดือดร้อนเรื่องน้ำ เช่นราษฎรทั้งหลาย แต่เหตุใดจึงทรงเป็นธุระห่วงใยในการรักษาน้ำให้สะอาด การอนุรักษ์ต้นน้ำลำธารและป่าไม้ให้อุดมสมบูรณ์

ข้าพเจ้าคิดว่า คงจะเป็นเพราะได้ทรงสดับรับฟังพระราชกระแสรับสั่งของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเป็นนิตย์ประการ

หนึ่ง อีกประการหนึ่งก็อาจเป็นเพราะพระองค์ทรงสืบเชื้อสายมาจากพระมหากษัตริย์ ๓ พระองค์ ซึ่งแต่ละพระองค์ทรงมีพระนิสัยโปรดธรรมชาติ และมีพระอัจฉริยภาพในการอนุรักษ์ธรรมชาติ ในวิธีต่างกัน พระมหากษัตริย์ทั้ง ๓ พระองค์คือ

๑. พระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย (รัชกาลที่ ๒) พระมหากษัตริย์พระองค์นี้ทรงเป็นศิลปินและโปรดความใกล้ชิดธรรมชาติ ในพระบรมมหาราชวังที่กรุงเทพฯ ทรงสร้างสระน้ำขนาดใหญ่กว้าง ๙๖ เมตร ยาว ๑๒๘ เมตร ขึ้นกลางสวน อันเป็นอุทยานสำหรับทรงพักผ่อน แต่ใช้น้ำเป็นศูนย์กลางของการตกแต่งสวนแห่งนี้เรียกว่า “สวนขวา” เพราะตั้งอยู่ทางขวาของพระราชมณเฑียร รอบสระน้ำสร้างเรือนเรียงรายเหมือนเรือนแพ ด้านหลังเรือนและที่ว่างทรงตกแต่งเป็นสวนไม้ดอก ไม้ประดับ และเลี้ยงนกทรงโปรดนกมาก เช่น นกเขา นกแก้ว นกขุนทอง นกกระต๊อ นกแขกเต้า ในน้ำก็ทรงเลี้ยงนกเป็ดน้ำ นกคับแค และฝูงปลามากมายหลายพันธุ์ พระราชทานอาหารปลาด้วยพระองค์เอง ไม่ต้องสงสัยเลยว่า เหตุใดสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถจึงโปรดนกและเอาพระทัยใส่ในการอนุรักษ์นก ซึ่งกำลังจะสูญพันธุ์

๒. พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ ๔) พระมหากษัตริย์พระองค์นี้ทรงอยู่ในสมณเพศเป็นเวลานานก่อนเสด็จขึ้นเสวยราชย์ พระองค์เสด็จจุดดงค์ไปตามเมืองสำคัญ ๆ ทางประวัติศาสตร์และโบราณคดี ในการเสด็จไปในทิศทางต่าง ๆ

ทรงได้พบเห็นธรรมชาติอันสวยงามของเมืองไทยอย่างทั่วถึง เมื่อเสด็จขึ้นเสวยราชย์ จึงทรงเป็นพระมหากษัตริย์พระองค์แรก ซึ่งทรงสร้างพระราชวังนอกกรุงเทพมหานคร เช่น

พระราชวังบางปะอิน ทรงสร้างบนเกาะบางปะอิน เมืองอยุธยา ถึงแม้ที่ตรงนี้จะเคยเป็นพระราชวังในสมัยพระเจ้า-ปราสาททองมาก่อน แต่ได้ร้างไปแล้ว อาคารที่เห็นอยู่ในปัจจุบันนี้ได้ทรงสร้างขึ้นใหม่ทั้งสิ้น

ความงดงามของพระราชวังบางปะอิน อยู่ที่มีน้ำล้อมรอบ และบนเกาะก็ยังมีสระใหญ่และสายน้ำคดเคี้ยวติดต่อกัน

พระราชวังพระนครคีรี บนเขามโหฬวรรค์ (เขาวัง) เมืองเพชรบุรี เป็นพระราชวังบนภูเขาแห่งแรกของยุครัตนโกสินทร์ ทรงตกแต่งสวนดอกไม้ให้เข้ากับธรรมชาติเดิม เช่น ต้นไม้และก้อนหินได้งดงาม นอกจากนี้การอยู่บนที่สูงได้รับอากาศบริสุทธิ์ และได้เห็นทัศนียภาพในระยะไกลไปจนถึงชายทะเล

๓. พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ ๕) พระมหากษัตริย์พระองค์นี้ทรงรอบรู้เรื่องต้นไม้เป็นอย่างดี ทรงทราบว่าต้นไม้ชนิดใดชอบดินชนิดใด และต้นไม้ประเภทใดควรปลูกที่ใดจึงจะเหมาะสมงดงาม แม้แต่ต้นไม้สองข้างถนนในกรุงเทพมหานคร และในต่างจังหวัดบางจังหวัดก็พระราชทานพระราชวินิจฉัยว่า ควรปลูกต้นไม้ชนิดใด

พระองค์ทรงเป็นพระมหากษัตริย์ไทยพระองค์แรก ซึ่ง

ทรงสร้างสวนป่าหรือวนอุทยานเข้ามารวมกับพระตำหนักในพระราชวัง คือ พระราชวังสวนดุสิต ที่ตำบลสามเสน กรุงเทพมหานคร พระที่นั่งและพระตำหนักจำนวนมาก รวมทั้งเรือนข้าราชการบริพาร สร้างอยู่ในท่ามกลางสวนต้นไม้ขนาดใหญ่ มีสระน้ำและคูคลองอยู่ใกล้ซิดน้ำไหลผ่านอาคารซึ่งเรียงรายอยู่ ดูเหมือนบ้านเรือนของผู้ที่อยู่นอกวัง

อิทธิพลของน้ำซึ่งมีต่อมนุษย์นั้น จะเห็นได้ว่า ถ้าผู้ใดนั่งชมน้ำสวย ๆ น้ำตก หรือแม้แต่สายน้ำซึ่งไหลผ่านไปอย่างช้า ๆ จะทำให้เกิดความชุ่มชื้นเบิกบานหายเหนื่อย คลายเครียดได้

ยังมีบุคคลอีกท่านหนึ่ง ซึ่งอาจจะมีส่วนทำให้สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ มีความสนพระทัยเรื่องน้ำสะอาดสำหรับดื่มและใช้ในกิจประจำวันของประชาชน

ท่านผู้นั้น คือ **เจ้าพระยาวงศาอนุประพัทธ์** (ม.ร.ว.สท้าน สนิทวงศ์) ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ท่านเป็นเสนาบดีกระทรวงเกษตรธิการ และได้รับพระบรมราชโองการให้คิดจัดทำน้ำประปาสำหรับราษฎรชาวกรุงเทพมหานคร ในสมัยนั้นกรมคลอง ซึ่งมีหน้าที่ขุดคลองส่งน้ำ ทำประตุน้ำ ทำท่อนบ ฯลฯ เป็นหน่วยราชการของกระทรวงเกษตรธิการ ดังนั้นท่านจึงเป็นผู้เลือกสถานที่ขุดคลองส่งน้ำ จากจังหวัดปทุมธานี มายังกรุงเทพมหานคร ที่ตำบลสามเสน ซึ่งปัจจุบันนี้เรียกคลองส่งน้ำนี้ว่า คลองประปา

งานประปายังไม่สำเร็จ ท่านถูกย้ายไปดำรงตำแหน่ง
เสนาบดีกระทรวงโยธาธิการ เป็นระยะที่พระบาทสมเด็จพระ-
จุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวเสด็จสวรรคตและพระบาทสมเด็จพระมงกุฎ-
เกล้าเจ้าอยู่หัวเสด็จขึ้นครองราชย์

การก่อสร้างท่อน้ำ สถานีกรองน้ำ ตลอดจนการต่อท่อน้ำ
ประปาไปทั่วพระนคร เป็นงานของกรมทางและกระทรวงโยธาธิการ
ดังนั้นจึงสำเร็จลงในระหว่างที่ท่านดำรงตำแหน่งเสนาบดีกระทรวง
โยธาธิการ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๖ นับมาถึง พ.ศ. ๒๕๓๕ เป็นเวลา
๗๙ ปี ชาวกรุงเทพมหานคร ซึ่งมีฐานะดีก็ได้ต่อท่อน้ำประปาเข้า
ไปถึงในบ้าน ส่วนพลเมืองทั่วไป สามารถใช้น้ำประปาได้ โดยไม่
ต้องเสียค่าน้ำ คือตามถนนใหญ่ ตามตรอกและซอย ซึ่งมีคนอยู่
มาก ทางราชการจะตั้งที่เปิดน้ำประปา เรียกตามภาษาชาวบ้าน
ว่า “ก๊อกน้ำประปา” จะไปเปิดเมื่อใดได้ตลอด ๒๔ ชั่วโมง ผู้
ต้องการน้ำจะนำถังไปรองแล้วหามมาใช้ในบ้าน หรือใช้อยู่ตรงนั้น
การใช้น้ำประปาตามก๊อกน้ำ เป็นการให้เปล่าจากรัฐบาล

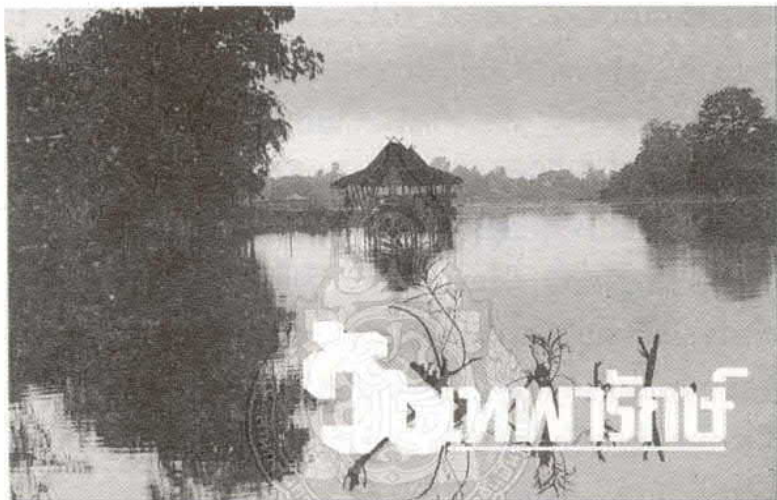
มีคำโบราณกล่าวไว้ว่า นิสัยของบรรพชน อาจถ่ายทอดมา
ถึงผู้สืบสกุลบางคนได้ เมื่อพิจารณาจากเรื่องทีกล่าวนมาแล้ว ข้าพเจ้า
คิดว่าสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ น่าจะได้ทรงสืบทอด
พระอัจฉริยภาพ มาจากอดีตพระมหากษัตริย์และบรรพชนอยู่บ้าง

ในวาระซึ่งพระองค์ทรงเจริญพระชนมพรรษาครบ ๕ รอบ
ใน พ.ศ. ๒๕๓๕ นี้ ผู้ซึ่งมีความจงรักภักดี จะถวายพระพรใด

ก็คงจะไม่พอพระทัยเท่ากับการที่จะตั้งใจทำความดีถวายเป็น
ราชสักการะ หากเราจะตั้งปณิธานว่า จะช่วยกันรักษาลำน้ำ
คูคลองให้สะอาดปราศจากสิ่งสกปรก ตามสติปัญญาและ
โอกาสของตน และเมื่อใดมีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์
ธรรมชาติ ก็จะพยายามรักษาดันน้ำลำธาร และป่าไม้ให้
อุดมสมบูรณ์

ความตั้งใจทำความดีของประชาชน จะเป็นเครื่องทำให้
ทรงพระเกษมสำราญ ทรงมีพระพลั่งที่จะทรงบำเพ็ญพระกรณียกิจ
ต่อไปชั่วกาลนาน

คำหมาน คนไค

วยปลาแดก” เป็นชื่อของลำน้ำสายหนึ่งที่เป็นเหมือน
เส้นชีวิตของชาวบ้านหนองหมาว้อ ชื่อของลำห้วย
นี้มีความหมายตรงกับภาษาไทยภาคกลางว่า ห้วย
ปลาร้า หมายถึงลำน้ำที่มีปลาอุดมสมบูรณ์ จับได้เหลือกิน
เหลือขายเอาทำปลาร้าใส่ไหไว้กินตลอดปี

ในหน้าฝน ห้วยปลาแตกมีน้ำเต็มฝั่ง บางตอนเอ่อล้นออกมาท่วมไร่นา แต่ก็ยังเป็นเพียงช่วงเวลาอันสั้น ส่วนในหน้าแล้ง น้ำในลำห้วยลดลง บางตอนตื้นจนสามารถเดินข้ามได้ แต่บางตอนก็มีน้ำขังเป็นบริเวณกว้างและลึก ชาวบ้านเรียกบริเวณที่มีน้ำขังตลอดปีว่า วัง ตลอดลำห้วยมีวังน้ำหลายแห่ง แต่ละแห่งเรียกชื่อตามสภาพแวดล้อม เช่น วังเวิน หมายถึงวังที่มีน้ำไหลวน วังแคน หมายถึงวังที่มีต้นแคนหรือต้นตะเคียนอยู่ริมฝั่ง วังปลากด หมายถึงวังที่มีปลากดอยู่ชุกชุม

มีอยู่วังหนึ่ง มีชื่อน่ากลัวว่า “วังผีสิง” เนื่องจากชาวบ้านเชื่อว่า มีผีสิงอยู่ที่วังน้ำแห่งนั้น ต่อมาชาวบ้านเปลี่ยนชื่อใหม่ตอนที่สร้างฝายน้ำล้นกันลำห้วย ชื่อวังผีสิงเปลี่ยนเป็น “วังเทพารักษ์” มีความหมายว่าเป็นวังน้ำที่มีเทวารักษาอยู่ นับว่าเป็นชื่อที่เป็นมงคลยิ่งนัก

ชาวบ้านหนองหมาว้อและหมู่บ้านใกล้เคียงส่วนใหญ่เชื่อว่าที่วังผีสิงหรือวังเทพารักษ์ มีผีหรืออำนาจลึกลับปกปักรักษาอยู่อย่างแน่นนอน ความเชื่อนี้ถ่ายทอดกันมาหลายชั่วคน จึงไม่มีผู้ใดกล้าไปจับปลา หรือแม้แต่จะไปตัดไม้ หรือพายเรือเข้าไปในบริเวณนั้น การที่ไม่มีผู้คนไปทำลายต้นไม้ทำให้ริมฝั่งห้วยบริเวณวังเทพารักษ์มีต้นไม้ขึ้นหนาทึบ ไม้แดง ไม้ตะเคียน ไม้กระบาก ไม้ยางมีจำนวนนับร้อยต้น แต่ละต้นสูงใหญ่ ลำต้นตรงแผ่กิ่งก้านสาขาประชิดกันทำให้บริเวณนั้นมีดครึม แม้ในเวลากลางวัน

น้ำในวังเทพารักษ์ลึก แต่ไม่มีใครบอกได้ว่าลึกเท่าไร บางคนคาดว่าลึกสุดลำไม้ไผ่ เงามของต้นไม้ทำให้สีของน้ำดำทะมึนน่ากลัว ผิวน้ำบางส่วนไม่ถูกแสงแดดตลอดวัน ผิวน้ำโค้งเป็นอ่าวใหญ่ ทำให้น้ำนิ่ง ผิวน้ำจึงค่อนข้างเรียบ แม้ว่ามีคลื่นเล็ก ๆ ทะยอยเข้าฝั่งตลอดเวลา คลื่นเหล่านี้เกิดจากการผุดขึ้นหายใจของปลาน้อยใหญ่

บนต้นไม้มีนกและค้างคาวเป็นฝูง ๆ ในน้ำมีปลามากมาย บางตัวมีขนาดใหญ่มาก ชาวบ้านบอกว่าเคยเห็นปลาฉาวหรือปลาเค้า ตัวยาวกว่าสองวา บางคนคุยโวว่าเคยเห็นปลาตองหรือปลาสลาด ตัวใหญ่กว่าสองศอก แต่ก็ยังเป็นเพียงคำกล่าวอ้าง เพราะไม่มีผู้ใดกล้าไปจับปลาที่วังน้ำแห่งนี้

“พ่อครับ ที่วังผีสิงมีผีจริงหรือเปล่าครับ” บุญหลายถามพ่อ

“ลูกคิดว่ามีหรือเปล่าล่ะ” พ่อไม่ตอบ แต่ถามให้คิด

“เวลาผ่านไปใกล้ ๆ วังผีสิง ผมชนลูกทุกที” บุญหลายไม่ตอบตรง ๆ

“ถ้าอย่างนั้นลูกก็เชื่อว่าวังผีสิงมีผี ใช่ไหมล่ะ” พ่อหัวเราะ

“เพื่อน ๆ ผมเขาบอกว่าผ่านไปใกล้วังผีสิงที่ไรชนลูกชู้ทั้งตัวเลย ใคร ๆ เขาก็ว่าที่นั่นมีผีจริง ๆ” บุญหลายพูดพลางคัตท้ายเรือให้หันไปทางขวา ขณะที่พ่อกำลังโรย “มอง” หรือข่ายดักปลาลงในน้ำ แม้บริเวณนั้นอยู่ห่างจากวังเทพารักษ์ประมาณสองกิโลเมตร บุญหลาย ก็ชนลูกเมื่อนึกถึงบริเวณวังน้ำแห่งนั้น

“เอาเถอะ ผีจะมีหรือไม่มีก็อย่าเก็บมาคิดให้เปลืองสมอง”

พ่อไร้ยางอายสุดท้ายของชายลงน้ำ “แต่พ่อเห็นประโยชน์ของวังผีสิงคนตำบลนี้ว่าจะขอบคุณผีหรือเทวดาที่รักษาอยู่วังน้ำนั้น”

“พ่อหมายความว่า ที่นั้นมีผีจริง ๆ” บุญหลายถาม

“จะมีผีหรือเทวดาจริง ๆ หรือไม่พ่อไม่รู้ แต่การที่คนเราเชื่อว่าที่นั้นมีผีมีเทวดา ทำให้ทุกคนเกรงกลัวและเคารพ ไม่มีใครกล้าไปตัดไม้ ไม่มีใครกล้าไปยิงนก ไม่มีใครกล้าไปจับปลา บริเวณนั้นจึงเป็นป่าสงวน เป็นแหล่งเพาะพันธุ์ปลา เป็นที่อยู่อาศัยของนก ถ้าไม่มีวังผีสิง เราอาจไม่มีปลาเหลืออยู่ในห้วยนี้ก็ได้”

“ทำไมล่ะครับ”

“ก็ทุกครัวเรือนทั้งตำบลนี้ทอดแห ลงเบ็ด ลงมอจับปลา ทั้งกลางวันกลางคืน ตลอดลำห้วยจะเหลือปลาที่ไหนไว้ทำพันธุ์” คำว่า “ลงมอ” หมายถึงการวางข่ายดักปลาในลำน้ำ

สิ่งที่พ่อของบุญหลายพูดเป็นความจริงอยู่มาก ป่าไม้และแหล่งน้ำธรรมชาติถูกทำลายโดยผู้คนเพื่อหาประโยชน์ส่วนตัว แม้มีกฎหมายก็มีผู้เลี่ยงกฎหมาย ผ่าฝืนกฎหมาย ไม่เกรงกลัวการลงโทษ แต่ถ้าอ้างอำนาจสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เช่น ผีสิง เทวดา ชาวบ้านจะเกรงกลัว

ดังนั้น ชาวบ้านจึงไม่กล้าพายเรือเข้าไปในวังเทพารักษ์ ไม่กล้าจับปลาบริเวณนั้น ไม่กล้าตัดไม้บริเวณนั้น ปลาและนกต่าง ๆ จึงได้อาศัยหลบภัยและแพร่พันธุ์

นับว่า วังเทพารักษ์หรือวังผีสิงเป็นแหล่งสงวนพันธุ์นก

พันธุ์ปลาได้เป็นอย่างดี

แต่อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าชาวบ้านหนองหมากว้อและหมู่บ้านใกล้เคียงเกรงกลัวผีหรือเทวดาอารักษ์ที่วังเทพารักษ์ ผู้คนในถิ่นอื่นที่อ้างตนว่าเป็นคนสมัยใหม่ก็ทำได้เกรงกลัวไม่ คนสมัยใหม่จากต่างถิ่นเดินทางมาจับปลาในห้วยปลาแดก พวกเขามีเครื่องมือทันสมัย มีเรือหางยาวติดเครื่องยนต์ มากันเป็นหมู่คณะ ตั้งค่ายพักแรมอยู่ริมฝั่งน้ำ จับปลาทั้งกลางวันกลางคืน

ชาวบ้านหนองหมากว้อเห็นคนต่างถิ่นมาตั้งค่ายพักแรมจับปลาในถิ่นของตนก็ไม่พอใจ แต่ไม่อาจห้ามปรามได้ เพราะห้วยปลาแดกเป็นแหล่งน้ำสาธารณะ ชาวบ้านจึงได้แต่ปรึกษาหารือปรับทุกข์กันด้วยความไม่สบายใจ

“ก้านันต้องทำอะไรสักอย่างนะครับ ไม่งั้นพวกมันจับปลาหมดห้วยแน่ ๆ” ชาวบ้านคนหนึ่งเอ่ยขึ้นกลางที่ประชุม

“พวกมันไม่เว้นแม้แต่ที่วังผีสิง มันไม่กลัวผี และมันก็จับได้ปลาตัวโต ๆ ทั้งนั้น” ชายคนหนึ่งกล่าวสนับสนุน “ถ้ารู้ว่าผีไม่ทำอะไร ผมก็จะไปจับปลาที่วังผีสิงเหมือนกัน เรื่องอะไรจะปล่อยให้คนถิ่นอื่นมาเอาไปหมด”

“เอ็งอยากได้ก็ไปเอากับเขาสิ จะมาบ่นเสียตมเสียตายอยู่ทำไม” พ่อของบุญหลายพูดขึ้น “แต่ข้าเชื่อกฎแห่งกรรม ใครทำอะไรไม่ดีมันจะต้องรับโทษ ไม่วันนี้ก็ต้องโดนในวันหน้า”

“ข้าก็เชื่ออย่างนั้นเหมือนกัน” ก้านันพูดขึ้นบ้าง “ตอนนี้

พวกเขายังไม่ทำผิดกฎหมาย เราทำอะไรเขาไม่ได้ แต่ถ้าเขาทำผิดกฎหมายเมื่อไร ข้าจะจัดการเลย”

“ก้านั้นจะรู้ได้อย่างไรว่าเขาทำผิดกฎหมาย ตอนกลางวัน เขาก็หาปลาตามปกติ แต่พอตอนกลางคืนเขาใช้ไฟฟ้าช็อตปลา ใช้ยาเบื่อ ใช้ระเบิด” เด็กหนุ่มคนหนึ่งพูด

“จริงหรืออ้ายแสง พวกเขาใช้ไฟฟ้าช็อตปลาจริงหรือ” พ่อของบุญหลายถามด้วยความตกใจ

“ผมเห็นกับตาเมื่อคืนนี้ ผมแอบดูอยู่ใกล้ ๆ มันจับได้ปลา ค้าวตัวยาวเป็นวาได้หลายตัว”

“เอ ถ้าอย่างนั้นคืนนี้พวกเราต้องไปดูกันหน่อย” ก้านั้นพยักหน้ารับรู้ปัญหา

ค่ำวันนั้น ก้านั้นพร้อมกับชาวบ้านจำนวนหนึ่ง มีพ่อของบุญหลายรวมอยู่ด้วย เตรียมมีดพร้าอาวุธปืนไปที่วังเทพารักษ์ เพื่อแอบดูว่าคนต่างถิ่นใช้ไฟฟ้าช็อตปลาจริงหรือไม่ คณะของก้านั้นเดินทางจากหมู่บ้านไปถึงบริเวณป่าที่บริมวังเทพารักษ์เวลาประมาณสองทุ่ม

“นั่นไง ฟัง ฟังซี ได้ยินเสียงเครื่องยนต์ไหม” ชายคนหนึ่งบอกให้ทุกคนฟัง

เสียงเครื่องยนต์ดังแว่วมาจากวังเทพารักษ์ ยังไม่รู้ว่าเป็นเสียงเครื่องเรือหรือเสียงเครื่องปั่นกระแสไฟฟ้า คณะของก้านั้นเดินใกล้เข้าไป เสียงนั้นดังชัดเจนยิ่งขึ้น

“ใช้แล้ว เสียงเครื่องปั่นไฟ” พ่อของบุญหลายพูดเบา ๆ
 ทุกคนเดินย่อง พยายามทำตัวให้เบา ไม่พูดไม่คุยกัน ใน
 ที่สุดก็มาถึงโคนต้นตะเคียนใหญ่ริมฝั่งน้ำ ณ ที่ตรงนั้น คณะ
 ของกำนันสามารถมองเห็นพวกคนต่างถิ่นกำลังจับปลาอยู่กลางวัง
 เทพารักษ์ แสงสว่างจากดวงดาวและท้องฟ้าทำให้มองเห็นเรือและ
 คนในเรือ พวกเขาใช้เรือสองลำ แต่ละลำมีคนสองคน

เรือลำหนึ่งมีเครื่องกำเนิดไฟฟ้า อีกลำหนึ่งใช้สำหรับใส่ปลา
 ที่ตกขึ้นมาด้วยสวิงด้ามยาว คนในเรือลำแรกยื่นปลายไม้ที่มีสาย
 ไฟฟ้าปล่อยกระแสไฟฟ้าลงในน้ำ อีกคนหนึ่งส่องไฟฉายดูปลาที่
 ถูกกระแสไฟฟ้าแล้วทะลึ่งขึ้นมาผิวน้ำ คนในเรืออีกลำหนึ่งรีบเอา
 สวิงช้อนตัวปลา ถ้าช้อนไม่ทันปลาอาจจมลงใต้ผิวน้ำ กระแสไฟฟ้า
 จากสายไฟฟ้าลงสัมผัสน้ำในวัง ทำให้น้ำเป็นเสมือนสายไฟฟ้าที่
 เปลือยเปล่ากระแสไฟฟ้าในน้ำถูกตัวปลา ปลาก็ชั๊กกระตุกและ
 ทะลึ่งขึ้นมาผิวน้ำก่อนตาย

เนื่องจากในวังเทพารักษ์มีปลามาก ทั้งปลาเล็กปลาใหญ่
 ปลาเหล่านั้นถูกกระแสไฟฟ้าตายเป็นแนวไปตามทางที่กระแสไฟฟ้า
 ผ่าน พวกเขาเลือกช้อนเอาแต่ปลาตัวโต ๆ ไม่มีเวลาจะสนใจปลา
 เล็กปลาน้อย

กำนันและคณะมองดูด้วยความตื่นเต้นและโกรธแค้น กำลัง
 จะแสดงตัวให้พวกลักลอบจับปลาเห็น ก็เกิดเหตุการณ์ที่ไม่มีใคร
 คาดคิด

ปลาตัวใหญ่ ซึ่งคงจะใหญ่มาก ไม่มีใครเห็นว่าเป็นปลาอะไร มีตัวเดียวหรือหลายตัวก็ไม่มีใครทราบ แต่ที่แน่ ๆ คือปลาตัวใหญ่นั้นถูกกระแสไฟฟ้าแล้วพุ่งเข้าชนท้องเรือลำหนึ่ง ความแรงของการปะทะทำให้เรือพลิกคว่ำ คนทั้งสองในเรือลงไปในน้ำในขณะที่เรืออีกลำหนึ่งกำลังปล่อยกระแสไฟฟ้าลงไป

ทันทีที่คนทั้งสองสัมผัสน้ำ กระแสไฟฟ้าในน้ำก็ผ่านตัวเขา เช่นเดียวกับที่ผ่านตัวปลา อำนาจกระแสไฟฟ้าทำให้คนทั้งสองชักรกระตุก หดแรงไม่สามารถว่ายน้ำได้ จึงจมลงไปต่อหน้าเพื่อนทั้งสองและต่อหน้าคณะของก้านัน

เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว เร็วราวกับสายฟ้า ราวกับว่าเป็นการกระทำของอำนาจลึกลับศักดิ์สิทธิ์

ก้านันและคณะก็ตกใจไม่น้อย หลังจากแสดงตัวแล้ว ก้านันได้จับกุมคนทั้งสองในข้อหาจับปลาด้วยกระแสไฟฟ้า และในคืนนั้น ก้านันระดมลูกบ้านมาวมศพทั้งสองขึ้นมา

“คราวนี้ข้ามันใจร้อยเปอร์เซ็นต์ว่า วังผีสิงมีผีจริง ๆ ข้าเชื่อแล้ว ข้าเชื่อแล้ว” เด็กหนุ่มคนหนึ่งยกมือพนมขึ้นเหนือหัว

“แต่ข้าว่าไม่ใช่ผี” พ่อของบุญหลายพูดขึ้น “ข้าว่าเป็นเทวดามากกว่า เทวดาท่านช่วยพวกเรารักษายาป่าไม้และพันธุ์นกพันธุ์ปลาไว้ ขอให้พวกเราขอบคุณเทวดา และขอให้พวกเราช่วยท่านรักษายาป่าไม้ แหล่งน้ำลำธารตลอดไปเถิด”

หนังสือนี้ มีมากมาย หลากชนิด
 นาดองจิต เร่งร้น ชื่นสดใส
 ให้ควารู้ สำนึก บัณฑิตใจ
 จันจิโร่ ใจสุมาน อ่านทุกอัน

มีวิชา หลากอย่าง ต่างจำพวก
 ดอนสะดาก คั่นได้ ให้สุขสันต์
 วิชาการ สรรมา สรรพ
 จักรวรรดิ จันอ่านได้ ไม่เบื่อเลย

พระราชนิพนธ์ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี

การอ่านหนังสือ ให้เก่ง...

กรองแก้ว เงินศรี

การอ่านหนังสือ เป็นวิธีการอย่างหนึ่งที่ช่วยให้เราสามารถติดตามความเคลื่อนไหวและความเจริญก้าวหน้าของโลก การอ่านหนังสือช่วยทำให้คนเรามีความรู้ ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการดำรงชีวิตอย่างมีคุณภาพ ทำให้เราได้รู้ถึงการเปลี่ยนแปลงทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และความก้าวหน้าในวิทยาการใหม่ ๆ ซึ่งนักวิทยาศาสตร์และผู้เชี่ยวชาญทางวิชาการสาขาต่าง ๆ ได้คิดค้นและพัฒนาขึ้นมา

เรามักจะได้ยินเสมอกับคำกล่าวที่ว่า การอ่านทำให้คนเป็นคนที่สมบูรณ์หรือการอ่านคือถนนแห่งความรู้ แสดงให้เห็นว่าถ้าเราเป็นคนใฝ่ใจในการอ่านหนังสือแล้ว จะทำให้เราอยู่ในสังคมได้อย่างเทียบหน้าเทียบตาผู้อื่น เพราะคนเรายิ่งอ่านหนังสือมากก็ยิ่งเกิดการเรียนรู้มาก ยิ่งอ่านมากขึ้นเท่าไร ความรู้ก็ยิ่งเพิ่มพูนมากขึ้น ทำให้เราได้รับความรู้มีความเฉลียวฉลาดสามารถที่จะเข้าใจสิ่งต่าง ๆ ในสังคมและปรับตัวได้ดีกว่าคนที่อ่านหนังสือน้อยหรือคนที่ไม่ได้อ่านหนังสือเลย

การอ่านหนังสือโดยปกติแล้ว คนเราจะอ่านหนังสือเรื่องเบา ๆ เช่น นวนิยาย ชีวิตประวัติ การท่องเที่ยว ฯลฯ หนังสือดังกล่าวนี้ คนอ่านหนังสือเก่งสามารถอ่านได้ถึงนาทีละ ๓๐๐ คำ ในวันหนึ่ง ๆ ถ้าเราอ่านหนังสือกันวันละประมาณ ๑๕ นาที เราจะสามารถอ่านหนังสือได้ถึงวันละ ๔๕๐๐ คำ ถ้ายังอ่านหนังสือนานวันเข้า ก็จะเพิ่มจำนวนคำได้มากขึ้น ดังนั้นเรามาแข่งขันกันอ่านหนังสือเถอะ ความรู้ที่ได้จากการอ่านนั้นไม่จากเราไปไหน เป็นของเราคนเดียวจริง ๆ และยังทำให้เราเป็นคนอ่านหนังสือเร็วอ่านหนังสือเก่ง อีกด้วย

การอ่านหนังสือให้เร็วขึ้น สามารถฝึกได้ไม่ยากในการอ่านหนังสือทุกครั้ง ควรตั้งคำถามเกี่ยวกับสาระที่อ่าน เช่น อะไร ใคร เมื่อไร ทำไม ที่ไหน แล้วพยายามบังคับตัวเองให้เป็นคนอ่านหนังสือให้เร็วขึ้น แรก ๆ ของการฝึกการอ่านเร็ว อาจจะจับใจความ

ได้เพียงเล็กน้อย เมื่อมีความเคยชินมากขึ้น ก็พยายามจับใจความให้มากขึ้น พยายามอ่านเป็นประโยค พยายามหลีกเลี่ยงการอ่านทีละคำ อ่านแล้วจับใจความสำคัญและอ่านเพื่อจับแนวคิดของผู้เขียนด้วย

ข้อเสนอแนะในการปฏิบัติตน เพื่อให้อ่านหนังสือเข้าใจได้เร็วขึ้น มีดังนี้

๑. ถ้าอ่านหนังสือโดยการเคลื่อนไหวริมฝีปาก จะทำให้อ่านหนังสือได้ช้าลง ควรแก้ไขด้วยวิธีใช้นิ้วมือกดริมฝีปาก

๒. ในขณะที่กำลังอ่านหนังสือ ถ้าผู้อ่าน อ่านโดยชอบเอียงศีรษะไปมาระหว่างข้อความ ควรนั่งแล้วใช้ฝ่ามือกดศีรษะทั้งสองข้างไว้ขณะที่อ่าน

๓. ถ้าผู้อ่านชอบใช้นิ้วชี้หนังสือขณะที่อ่านควรใช้มือจับหนังสือแทน

๔. ฝึกให้มีสมาธิต่อสิ่งที่อ่าน

๕. ถ้าพบกับคำศัพท์ที่ไม่เคยเห็นมาก่อน ควรพยายามหาความหมายจากข้อความตอนนั้น แล้วค่อยตรวจหาคำศัพท์ในเวลาต่อไป

๖. ฝึกหัดใช้สายตาให้เคลื่อนไหวไประหว่างบรรทัดต่อบรรทัด แล้วเก็บใจความหรือความหมายทั้งตอน

๗. ควรจับเวลาในการอ่าน แล้วพยายามฝึกหัดให้ใช้เวลาให้น้อยลงจากการอ่านครั้งก่อน ๆ

๘. เมื่ออ่านข้อความตอนใดได้อย่างรวดเร็วแล้ว ควรหยุดอ่านพร้อมทั้งประมวลความเข้าใจเกี่ยวกับจุดหมายสำคัญของผู้แต่ง แล้วกลับมาอ่านข้อความนั้นใหม่เพื่อสำรวจตนเอง

ข้อแนะนำดังกล่าวข้างต้นนี้ ถ้าเราได้นำมาใช้ฝึกปฏิบัติอ่านหนังสืออย่างสม่ำเสมอแล้ว ก็จะทำให้ได้ผลดีจากการที่ได้ฝึกการอ่าน และบางทีตัวเราเองอาจจะเป็นคนหนึ่งที่มีความสามารถอ่านหนังสือเก่งและอ่านได้เร็วเฉลี่ยนาทีละประมาณ ๓๐๐ คำก็ได้

สำหรับเวลารว่างในการอ่านหนังสือนั้น มีหลาย ๆ วิธี แต่วิธีที่ดีที่สุด คือ การฉวยโอกาสทุกครั้งที่มีเวลารว่าง แม้ว่าเวลารว่างนั้นจะมีเพียงเล็กน้อยก็ตาม ตัวอย่างจากบุคคลสำคัญ ๆ ของโลกที่ได้ใช้เวลารว่างดังกล่าวนี้เพื่อการอ่านหนังสือ เช่น อับราฮัม ลินคอล์น อดีตประธานาธิบดีของประเทศสหรัฐอเมริกา สมัยที่ทำงานอยู่ในโรนาก็พกหนังสือติดตัวอยู่เสมอ ระหว่างที่พักเหนื่อยมักจะหยิบหนังสือขึ้นมาอ่าน การใช้เวลารว่างอ่านหนังสือนี้ จึงเป็นส่วนที่สร้างประโยชน์ให้แก่ อับราฮัม ลินคอล์น เป็นอันมาก ถ้อยคำสำนวนที่ไพเราะซึ่งเขาได้อ่านพบในหนังสือและฝังอยู่ในจิตใจ ได้ถูกนำมาหยิบยกขึ้นพูดหาเสียงในระหว่างการเลือกตั้งและได้รับความพอใจจากผู้ฟังเป็นอันมาก ตัวเราเองอาจจะเป็นคนหนึ่งที่จะใช้พลังความรู้ ความสามารถ และข้อคิดเห็นได้จากการอ่านหนังสือเป็นประโยชน์ต่อตัวเราเอง สังคม และประเทศชาติด้วยก็ได้..

สัตว์ป่า ผู้ล่าสัตว์

สัตว์ป่าที่ถูกล่า
จากป่าที่ตัด
เพราะมีคนไป
ทำลายป่า

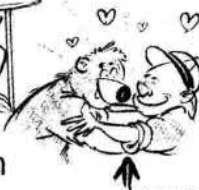
สัตว์ป่าที่ถูกล่า
อย่างหนัก
จนหมดตัวแล้ว

สัตว์ป่าที่ถูกล่า
ให้คนล่าสัตว์
ของคน

สัตว์ป่าที่ถูกล่า
เพื่อเอาหนัง
มาขาย

คนล่าสัตว์
สัตว์ป่า เพื่อเอาหนัง
มาขาย

ป่าช่วยโอบอุ้มน้ำ ไม้ที่ หักไว้
น้ำท่าวมดังเช่นสุรกันนี้

ป่าช่วยดูดซับก๊าซ
อากาศเสีย แทนพวกเรา

ป่าช่วยคน
บ้านของ
พวกเรา
เราทำลาย
ป่าละเอ
พื้นที่ดิน
อยู่ละ

ถ้าเราทำลายป่า
ไม้จะไม่ขึ้น เราตาย
ได้... เราตาย

เราอยากช่วยกันดูแลรักษา
ป่าปลูกต้นไม้ไว้กันเอง
มีต้นไม้จะ

หนึ่งในดวงใจราษฎร์

รสา วงศ์ยังอยู่

านของพรรณงามปลูกหม่อนเลี้ยงไหม พ่อเป็นคนปลูก แม่เป็นคนเลี้ยง พรรณงามเป็นเด็กขยันจึงช่วยพ่อเก็บใบหม่อน นำไปให้แม่เลี้ยงตัวไหมเล็ก ๆ ที่ยังเป็นตัวหนอนในกระดิ่ง ซึ่งแม่ทอด้วยผ้าขาวมัดจนตึงแล้วขอดเป็นปมไว้ด้านล่าง แม่เรียงกระดิ่งนี้ไว้บนชั้น แต่ละกระดิ่งก็บรรจุตัวหม่อนแต่ละขนาด เลี้ยงไว้จนมันโตเต็มที่ก็จะเริ่มให้มันอดอาหาร ต่อมาลำตัวจะมีสีเหลืองเข้าดักแด้ แม่จึงจับลงไว้ในจ่อซึ่งก็คล้ายกระดิ่งแต่ใหญ่กว่ามาก ต่อมามันจะคายเส้นใยไหมออกมาหุ้มตัวเอง จนกลายเป็นฝักไหมกลม ๆ สีเหลืองติดแน่นอยู่กับจ่อ ส่วนตัวมันจะเปลี่ยนเป็นตัวดักแด้อยู่ในฝักไหมนั่นเอง แม่ก็จะเอาฝักไหมไปต้มจนน้ำเดือดปุด ๆ

แล้วจึงสาวเส้นใยลงในตะกร้าที่รองรับ สายไหมนี้จะใช้ทอดผ้าต่อไป ส่วนฝักไหมก็จะเหลือตัวคักแค้ที่อุคมด้วยโปรตีน ซึ่งมันแสนอร่อย เด็ก ๆ ชอบกินกันมาก

ละแวกบ้านของพรรณงามนี้ ทอผ้าใช้กันเองมานานแล้ว อาชีพหลักคือการทำนาแต่ก็ไม่ร่ำรวยเลย ต่อมาเมื่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้เสด็จเยี่ยมเยียนราษฎรในชนบทแห่งนี้ พระองค์ทรงโปรดแก้ปัญหาเรื่องการเกษตร สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถโดยเสด็จฯ ได้ทรงส่งเสริมการประกอบอาชีพเสริมรายได้ให้ มีการปลูกหม่อนเลี้ยงไหม ให้มีการทอผ้าเป็นอุตสาหกรรมครัวเรือนมากขึ้น ในปี พ.ศ. ๒๕๑๖ ได้จัดทำโครงการหม่อนไหมสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวให้มีการอบรมซึ่งนางสุเพ็ญแม่ของพรรณงามได้เข้าอบรมด้วย

วันหนึ่งนางสุเพ็ญได้พูดกับพรรณงามว่า “ลูกจำ พวกเราชาวบ้านรู้สึกสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณของสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมาก ที่ทรงส่งเสริมประเพณีดั้งเดิมของหญิงไทยไม่ให้สูญไป กลับทำให้มีรายได้เพิ่มขึ้นเสียอีก จนมีเงินส่งลูกเล่าเรียนทุกคน ครอบครัวก็อยู่เย็นเป็นสุข” ยายเสริมว่า “นั่นซิ งานฝีมือแต่ละชิ้นนั้นก็มีความยากพอควรแต่พอเสร็จแล้วผลงานก็ออกมาเป็นศิลปะที่เดียวนะ เราควรที่จะเก็บรักษางานนี้ไว้ชั่วลูกชั่วหลาน พระองค์ทรงทำให้การทอผ้ามีค่านิยมและก้าวหน้าออกไป ดุชิป่าแสงดาและคุณยายพยอมที่ร้อยเอ็ดนั้นได้รับการยกย่องเป็นศิลปินด้านศิลปะการทอผ้าเทียนนะ เพราะ

พิธีพืชน์ทอดผ้าดี มีคุณภาพไม่ซ้ำแบบใคร ยายดีใจนักหลานเอ๋ย”

ในปีพุทธศักราช ๒๕๓๕ เป็นปีมหามงคลที่สมเด็จพระบรมราชินีนาถทรงมีพระชนมพรรษาครบ ๖๐ พรรษา ประชาชนชาวไทยต่างมีใจสวามิภักดิ์ หน่วยงานทั่วไปคิดการเฉลิมฉลองให้สมพระเกียรติและพระมหากรุณาธิคุณอันยิ่งใหญ่ที่ทรงมีต่อพสกนิกร โรงเรียนของพรรณงามก็มีแผนจัดงานให้ยิ่งใหญ่ ให้ครูนักเรียนและประชาชนในท้องถิ่นได้ร่วมกันถวายความจงรักภักดี ร่วมใจกันปฏิบัติงานให้ได้ทั้งความรู้ ความสนุกสนานรื่นเริงไปด้วย จึงกำหนดจัดงาน “สัปดาห์แห่งการเฉลิมฉลองพระชนมพรรษาครบ ๖๐ พรรษาของสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์พระบรมราชินีนาถ” จัดรายการเติมที่ในวันเปิดงานและจัดนิทรรศการตลอดงาน

จากนโยบายของโรงเรียนที่จะให้ผู้ปกครองนักเรียนได้เห็นความก้าวหน้าในการเรียนของลูกหลาน โดยที่โรงเรียนได้ส่งเสริมการเรียนรู้ให้นักเรียนรู้จักศึกษาค้นคว้า แสดงให้เห็นสมรรถภาพด้านต่าง ๆ ในการอ่าน การเขียน การพูด และการฟัง พร้อมทั้งจัดให้มีนันทนาการในรูปแบบต่าง ๆ อีกด้วย

โดยเฉพาะห้องสมุดโรงเรียนซึ่งเป็นแหล่งความรู้ รับนโยบายนี้คิดจัดงานให้ยิ่งใหญ่ในห้องประชุมของโรงเรียน เผยแพร่ความรู้สู่ชุมชนด้วย ครูจุฑามาศ บรรณารักษ์ ครูสุกัญญา ครูอาภารัตน์ ผู้ช่วย ได้ประชุมปรึกษาหารือกับคณะกรรมการห้องสมุด จัดกิจกรรมให้กว้างขวาง เนื่องจากพระราชกรณียกิจของสมเด็จพระ-

พระบรมราชินีนาถนั้นมีมากมาย ที่ประชุมจึงลงมติให้จัดนิทรรศการ ประกอบการบรรยายสรุปในด้านศิลปวัฒนธรรม ด้านทรัพยากร ธรรมชาติ และเฉลิมพระเกียรติคุณสดุดีผลงาน พร้อมทั้งจัดแสดง หนังสือ วารสารที่มีเรื่องราวเกี่ยวกับสมเด็จพระบรมราชินีนาถเป็น การประชาสัมพันธ์ให้ผู้สนใจได้มาศึกษาต่อไป ควบคุมโดยครู กุลวรา และครูพรสุข มีสุประภา และรัตนพร เป็นผู้ช่วย

ครูนววรรณเป็นหัวหน้าจัดนิทรรศการ มีครูพินิจ ครูวิชัย ครูศรัณย์ เป็นผู้ช่วย พรรณงาม ประไพ มุกดา สามารถ เทพฤทธิ์ และเริงศักดิ์ นักเรียนช่วยงานห้องสมุด ร่วมมือกันค้นคว้า รวบรวมเรื่องราวพิจารณาจัดทำรูปภาพประกอบ และได้ขอความร่วมมือชุมชนมุสลิมไทย มีครูบุญเอื้อเป็นที่ปรึกษามาบรรเลงในวันเปิดงาน ทุกฝ่ายที่ได้รับมอบหมายต่างก็ตั้งอกตั้งใจใช้เวลาว่าง เตรียมงานไว้อย่าง เรียบร้อย ๆ

ในด้านศิลปวัฒนธรรมนั้น มีข้อความสรุปว่า “ในด้านศิลปวัฒนธรรมอันเป็นเอกลักษณ์ของชาตินั้น สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ ทรงตระหนักดีว่า ประเทศไทยเรามีความเจริญด้านศิลปะตลอดมา ทรงพระราชวินิจฉัยเห็นว่า คนไทยนั้นมีฝีมือประณีต ละเอียดยิ่งในการทำหัตถกรรมพื้นบ้าน สมควรที่จะอุปถัมภ์ บำรุง ส่งเสริมและถ่ายทอด จะทำให้มีอาชีพเสริมมีรายได้พิเศษ ทั้งยังเป็นการอนุรักษ์ศิลปกรรมไว้ด้วย จึงทรงริเริ่มโครงการศิลปาชีพพิเศษ ขึ้นใน พ.ศ. ๒๕๑๔ พื้นฟูศิลปหัตถกรรมทุก

ประเภท มีโครงการเกิดขึ้นมากมาย ภาคเหนือมีการทอผ้าไหม ผ้าจก ผ้าตีนจก ภาคตะวันออกเฉยงเหนือ ทอผ้ามัดหมี่ ภาคใต้พื้นฟู การทอผ้าลายดอกพิกุล ลายราชวัตร ลายดอกมะลิ ทอเสื่อกระจูด จักสานย่านลิเภา ทำเครื่องเงิน เครื่องทอง เครื่องถม ภาคกลางมี การทอผ้า เครื่องจักสาน ดอกไม้แห้ง ปั่นตุ๊กตาไทย บัดนี้อาคาร ศูนย์ศิลปาชีพพิเศษได้ก่อสร้างขึ้นในบริเวณสวนจิตรลดา ทรงเปิด อาคารนี้เมื่อวันที่ ๑๒ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๔ มีช่างงานทั่วประเทศ นับวันที่ศิลปวัฒนธรรมของไทยในด้านเหล่านี้จะเจริญยิ่งขึ้นต่อไป”

กระบวนปายจัดนิทรรศการศิลปหัตถกรรมนี้ มีการแสดง ผ้ามัดหมี่และสิ่งหัตถกรรมอื่น ๆ ด้วย โดยครูจินตนา ครูอุษณีย์ และครูสุทธิลักษณ์ ให้ยืมมา มีข้อความบรรยายประกอบว่า “สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ทรงเป็นผู้นำในการใช้ และทรงส่งเสริมให้ผู้อื่นตลอดจนชาวต่างชาติจนเป็นที่นิยมใช้กัน มาก กรรมวิธีทอผ้ามัดหมี่นั้นคือการมัดเป็นเปลาะตามลวดลายเสีย ก่อน แล้วย้อมสีที่ต้องการ นำมาทอเป็นผืนทำให้มีลวดลายหลากหลาย ชนิดและหลากสีในผืนเดียวกัน ถ้ายทอดกันมานานในภาคอีสาน ได้แก่ อุตรธานี ขอนแก่น สกลนคร กาฬสินธุ์ ชัยภูมิ ร้อยเอ็ด นครพนม ศรีสะเกษ สุรินทร์ ภาคกลางที่สุพรรณบุรี ชัยนาท กาญจนบุรี และลพบุรี”

ข้อความนี้บรรยายโดยครูพรเพชร ซึ่งจะแต่งกายด้วยชุด ไหมมัดหมี่สีน้ำเงินเข้มเหลือบชมพูสด งดงามมาก ทอโดยนาง

สุพรรณผู้เป็นพี่สาว

ส่วนด้านทรัพยากรธรรมชาตินั้น บรรยายโดยวัฒนา ผู้นำนักเรียนสรุปว่า “ธรรมชาติเป็นโลกของสิ่งมีชีวิต ทรัพยากรธรรมชาติได้แก่ป่าไม้ สัตว์ป่า น้ำตก ลำธารฯ เมื่อสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถเสด็จ ณ ท้องถิ่นใด ก็ทรงสั่งเกษตรกรรอบข้างและหาทางแก้ไข ปรับปรุง บำรุง รักษาให้คงสภาพดีขึ้น จึงได้มีโครงการสมเด็จพระอนุรักษ์พันธุ์เต่าทะเลขึ้น ด้วยพระมหากรุณาธิคุณพระราชทานที่ดินส่วนพระองค์ ณ เกาะมันใน อำเภอสัตหีบ จังหวัดระยอง เป็นที่ตั้งโครงการ เมื่อวันที่ ๑๒ สิงหาคม ๒๕๒๒ ทรงเห็นว่าเต่าทะเลเป็นทรัพยากรที่มีคุณค่ายิ่ง มีประโยชน์นำมาบริโภค ทั้งเนื้อทั้งไข่ กระดองเต่ากระและเต่าตนุ ก็นำมาเป็นเครื่องประดับได้

สำหรับโครงการอนุรักษ์น้ำนั้น จัดตั้งขึ้นเมื่อวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๒๕ ที่บ้านถ้ำตัว อำเภอสองดาว จังหวัดสกลนคร เนื่องมาจากการทำนาไม่ได้ผลเพราะเกิดภาวะฝนแล้ง ซึ่งก็เกิดจากการตัดไม้ทำลายป่า ตัดมาก ๆ นาน ๆ เข้า ดินก็หมดสภาพ แก้ไขไม่ได้แล้ว จึงต้องฟื้นฟูสภาพป่าเสื่อมโทรมบริเวณต้นน้ำลำธารให้เป็นที่เก็บน้ำ อนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ไว้โดยปลูกต้นไม้ให้มาก ทรงชักชวนให้ราษฎรช่วยกันปลูกป่า ช่วยกันดูแลป่า เพราะป่านั้นรักน้ำ น้ำก็รักป่า ป่าต้องการน้ำ น้ำต้องอาศัยป่า ป่าเขียว น้ำใส ไม่มีใครบุกรุกทำลายก็จะขจัดความแห้งแล้งเสียได้ ชีวิตจะมีแต่ความสุข

เนื่องจากสัตว์ป่าใกล้จะสูญพันธุ์ กระชู่ ช้างป่า กระตัง

เลี้ยงผา ไก่ฟ้าพญาลอ นกหัว นกแว่น นับว่าหายากแล้วจึงได้มีโครงการรักษาพันธุ์สัตว์ป่าภูเขา จังหวัดชัยภูมิ และโครงการสวนสัตว์เปิดที่ศูนย์ป่าตอง อำเภอเมือง จังหวัดแม่ฮ่องสอน ส่วนภาคกลางมีศูนย์เพาะเลี้ยงขยายพันธุ์สัตว์ที่กล่าบน อำเภอสระแก้ว จังหวัดปราจีนบุรีและบริเวณวัดสังฆวราราม ภาคใต้ก็มีศูนย์เช่นนี้ที่ตำบลโคกไม้เรือ จังหวัดนราธิวาส

นอกจากนี้ยังโปรดให้สร้างสวนนกครอบคลุมพื้นที่ประมาณ ๑ ไร่ ในบริเวณศูนย์ศิลปาชีพพิเศษบางไทร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีนกพันธุ์ไทยกว่า ๓๐๐ ตัว “นับว่าพระองค์ทรงมีพระเมตตาอย่างสูงต่อสัตว์ป่าทั้งปวงในบ้านเมืองเรา”

ส่วนการจัดป้ายนิทรรศการด้านเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระบรมราชินีนาถนั้น ครูมาศวิมล เป็นผู้ควบคุม มีการตกแต่งป้ายด้วยดอกไม้ประดิษฐ์ที่สวยงามประกอบภาพ ซึ่งคุณสมทรง ประธานชมรมดอกไม้ประดิษฐ์ประจำอำเภอให้ความร่วมมือ นววรรณ เป็นผู้เขียนคำบรรยายเป็นตอน ๆ ดังนี้

“องค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ น้อมเกล้าฯ ถวาย เทรียภูเขเรส ในปี พ.ศ. ๒๕๒๒ ในฐานะทรงบำเพ็ญพระราชกรณียกิจเอื้ออาทรทุกข์สุขแก่ประชาราษฎร์ สมควรแก่การยกย่องไปทั่วโลก”

“ดยุคแห่งเอดินบอระ องค์ประธานมูลนิธิคุ้มครองสัตว์ป่า ทรงประกาศในปีครบรอบ ๒๕ ปี ของมูลนิธิคุ้มครองสัตว์ป่าสากล

ณ ประเทศอิตาลีว่า สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์พระบรมราชินีนาถ ทรงได้รับเลือกเป็น **นักอนุรักษ์ดีเด่น** และ องค์การพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ ทูลเกล้าฯ ถวาย **รางวัลยอดเยี่ยม มนุษยธรรมระหว่างประเทศ** ประจำปี พ.ศ. ๒๕๓๔ แต่สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ ผู้ทรงปฏิบัติงานโดดเด่นในการช่วยเหลือผู้ลี้ภัยชาวอินโดจีนและยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนจำนวนมากให้ดีขึ้น ณ กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. สหรัฐอเมริกา”

รายการอ่านสดดีพระราชากรณียกิจ ซึ่งคุณหญิงกุลทรัพย์ เกษแม่นกิจ ประพันธ์ไว้ อ่านโดยถนอมวงศ์ นักเรียนชนะเลิศ การอ่านประจำจังหวัดจากข้อความ

“พระกรณียกิจประสิทธิประสาท
เสริมสร้างการศึกษาประชาชน
สมเด็จพระบรมราชินีนาถ
เจริญรอยยุคลบาทพระภูธร
ทรงฟื้นฟูอารณณ์ประจำชาติ
สร้างสรรค์ศิลปาชีพทุกเขตคาม
จักสาน เลื่อ ไหม มัดหมี่
โดยพระราชประสงค์จำนงใน
ย่านลิภา ถมตะ ณ ถิ่นใต้
ประณีตศิลปงดงามตามประเพณี
ชาวเกาะยอทอดผ้ามาแต่ก่อน

ประกาศพระกรุณามหาคุณ
ทุกแห่งหนพระเมตตาประชากร
คู่บาทบพิรอดิศร
พระเกียรติฉายาจรสมพระนาม
นำพระราชนิยมในสยาม
เอื้อเอื้อลักษณะงามความเป็นไทย
ปักทอ คิ่นชีวี สู่สมัย
หมายมุ่งให้นิกรชนพ้นลำเค็ญ
พระน้อมนำชาวไทยให้คิ่นเห็น
จึงกลับเป็นสิ่งมีค่าน่าชื่นชม
ทรงอาทรอนุรักษประจักษ์สม

หมายผดุงศิลปะพระปารมภ์
ที่แล้งไร่นาขาดอาชีพ
ประชุมเชิญผู้รู้ผู้เชี่ยวชาญ
ทั้งเหนือใต้ตะวันออกตะวันตก
ทดแทนงานหลักล้มร้าวรอน

โดยพระราชนิมมอุตมการณ
พระเร่งรีบศึกษาหามูลฐาน
พระหมายมุ่งบริหารปกครอง
ทรงหยิบยกงานเสริมมาสั่งสอน
เอื้ออาทรทุกข์สุขเผ่าพันธุ์

เมื่ออ่านจบ ดนตรีไทยบรรเลงรับด้วยเพลงอันไพเราะ

กิจกรรมของห้องสมุดดังกล่าวนี้เป็นส่วนหนึ่งของการ
ดำเนินงานของทั้งโรงเรียน ซึ่งได้รับความร่วมมือร่วมแรงร่วมใจ
กันอย่างดียิ่ง แม้นักเรียนเก่าซึ่งมีแจ่มणा ลินดา นรเชษฐ์ มนัสวี
และวิศรุต ก็อุตส่าห์มาร่วมจัดเวทีที่หอประชุมด้วย แสดงถึงพลัง
แห่งความจงรักภักดีแด่องค์สมเด็จพระบรมราชินีนาถ พระองค์
ทรงเป็นหนึ่งในดวงใจราษฎร์ทั่วประเทศต่างก็สำนึกในพระมหา-
กรุณาธิคุณอันยิ่งใหญ่ และต่างก็ถวายพระพรให้ทรงเจริญด้วยจตุพรชัย
เป็นมิ่งเป็นขวัญร่มเกล้าแก่ชาวประชาชาติไทยตราบชั่วกาลนาน

เรียงความสำนวนชนะการประกวดรางวัลที่ ๑ ระดับ ๑

ค.ญ.ศศิกานต์ ฉัตรวิจิตร ชั้น ป. ๒/๒

โรงเรียนอนุบาลนนทบุรี

อ.เมือง จ.นนทบุรี

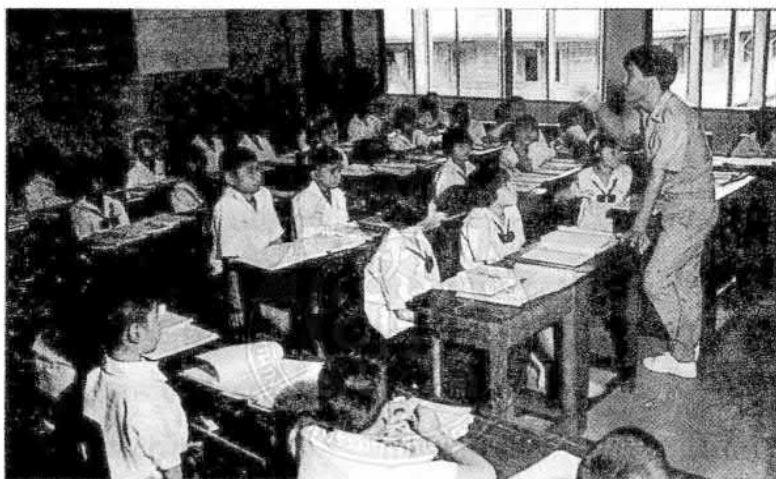
เลือกหัวหน้าดีเป็นศรีแก่ห้องเรียน

ประเทศไทยจะต้องมีผู้นำ คือ นายกรัฐมนตรี ครอบครัว
ก็ต้องมีผู้นำ คือ พ่อบ้าน สำหรับห้องเรียนก็ต้องมีหัวหน้าเป็น
ผู้นำ

ในการเลือกหัวหน้าห้องนั้น นักเรียนในห้องจะต้องตัดสินใจ
ว่า เพื่อนคนใดเหมาะสมกับตำแหน่งหัวหน้าห้อง แล้วเสนอชื่อให้
เพื่อนร่วมชั้นลงคะแนนเสียง ผู้ที่ได้คะแนนมากที่สุดก็จะได้เป็น
หัวหน้า เป็นการดำเนินการตามระบอบประชาธิปไตยในห้องเรียน
ผู้ที่จะเป็นหัวหน้าห้องนั้นต้องมีความรับผิดชอบสูง ทำงานเรียบร้อย
เขียนหนังสือสวย เป็นตัวอย่างที่ดีให้กับเพื่อน ๆ ได้ดี รู้จักเสียสละ
เพื่อส่วนรวม มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี ยอม
รับฟังความคิดเห็นของเพื่อนร่วมห้อง หัวหน้าที่ดีนั้นจะสามารถ
แบ่งเบาภาระของคุณครู คือ ช่วยดูแลเพื่อนแทนครู ดูแลเวรทำ
ความสะอาดห้องเรียน ช่วยคุณครูตรวจนับสมุดการบ้าน ควบคุม

กิริยามารยาทและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของเพื่อน ๆ

เมื่อไรได้หัวหน้าที่ดี ก็จะพาให้ห้องของเราดีมีชื่อเสียง ได้
รับการยกย่องชมเชย เป็นตัวอย่างที่ดี ดังคำกล่าวที่ว่า "หัวหน้าดี
เป็นศรีแก่ห้องเรียน"

เรียงความ สำนวนชนะการประกวด รางวัลที่ ๑ ระดับ ๒

ค.ญ.รุ่งนภา เฮวชัยภูมิ ชั้น ป. ๔

โรงเรียนชุมชนบ้านวังกลม

อ.เมือง จ.พิจิตร

“ช่วยกันคิด ช่วยกันทำ นำไปสู่ความสำเร็จ”

คนเราทุกคนที่เกิดมานี้ จะอยู่คนเดียวในโลกไม่ได้ จะต้องอยู่รวมกันเป็นหมู่คณะ การอยู่รวมกันเป็นหมู่คณะจะต้องพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน ช่วยกันคิด ช่วยกันทำ ในการทำงาน อะไรก็ตาม ถ้าเราช่วยกันทำ งานนั้น ๆ ก็จะประสบผลสำเร็จด้วยดี

ชีวิตของคนเรา หรือครอบครัวของเรา หรือหมู่คณะของเรา รวมทั้งประเทศชาติของเรา จะมีความเจริญก้าวหน้าและมีความสุขได้ ทุกคนจะต้องมีความรักความสามัคคีต่อกัน รู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพราะคนเราไม่สามารถทำอะไรด้วยตนเองได้ทุกอย่าง เช่น หมอมีหน้าที่รักษาโรค แต่หมอไม่สามารถสร้างบ้านได้เอง ต้องอาศัยช่างฝีมือ ต้องอาศัยชาวนาปลูกข้าวให้กิน และอาศัยผู้ประกอบการอาชีพอื่น ๆ เป็นต้น หรือถ้าเราเป็นนักเรียน คุณครูให้ทำรายงานวิชาสร้างเสริมลักษณะนิสัย เป็นกลุ่มละ ๕ คน เราต้องแบ่งงานกันทำ เช่น เพื่อนสองคนไปค้นคว้าเนื้อหา อีกหนึ่ง

คนเป็นผู้เขียนรายงาน อีกหนึ่งคนเป็นผู้ออกแบบปกให้สวยงาม เมื่อเสร็จแล้วก็รวมเย็บเข้ารูปเล่ม และร่วมกันอภิปรายหน้าชั้นให้เพื่อนและคุณครูฟัง แล้วจึงส่งรายงานต่อคุณครู งานก็จะสำเร็จทันเวลาที่กำหนดและมีคุณภาพดี

ฉะนั้น คนเราจะต้องพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน และมีคุณธรรมในหมู่คณะ คือ ความสามัคคี มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ แสดงความมีน้ำใจต่อผู้อื่น มีความเห็นอกเห็นใจผู้อื่นเมื่อได้รับความทุกข์ รู้จักการให้หรือยอมเสียสละเพื่อประโยชน์ของผู้อื่น ไม่เห็นแต่ประโยชน์ส่วนตน รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น จึงจะได้ชื่อว่า “ช่วยกันคิด ช่วยกันทำ นำไปสู่ความสำเร็จ” ดังคำกลอนต่อไปนี้

**สามัคคีคือพลังร่วมรวมจิต
งานที่คิดสำเร็จสมปรารถนา
อนาคตสดใสภายภาคหน้า
ช่วยพัฒนาชาติไทยให้ไทบุลย์**

เรียงความสำนวนชนะการประกวดรางวัลที่ ๑ ระดับ ๓

ค.ญ.ทิพวรรณ สมพรชัยกิจ ชั้น ป. ๖/๑

โรงเรียนวัดเกาะลอย

อ.แก่ง จ.ระยอง

การเลือกตั้งผู้แทน คือแก่นของประชาธิปไตย

ในปัจจุบันนี้ เมื่อเดินทางไปไหนมาไหน ไม่ว่าจะเป็นในหมู่บ้านที่ฉันอยู่อาศัย หรือตามถนนหนทางในที่อื่น ๆ ก็ตาม ฉันได้สังเกตเห็นสิ่งแปลกใหม่อย่างหนึ่งเกิดขึ้น นั่นคือป้ายแผ่นใหญ่ บ้างเล็กบ้าง เขียนไว้ว่า “ชายเสียง ชายสิทธิ์ เหมือนชายชีวิต ชายชาติ” ฉันเอาเรื่องนี้มาคุยกับเพื่อน ๆ ที่โรงเรียนและถามครูว่าเป็นป้ายอะไร ครูตอบว่าเป็นป้ายเตรียมการเลือกตั้งผู้แทนที่จะมีขึ้นในวันข้างหน้า แต่ไม่ได้บอกว่าจะมีเมื่อไร

เมื่อวันศุกร์ที่แล้ว ครูภาษาไทยบอกให้ฉันและเพื่อน ๆ เขียนเรียงความเรื่อง “การเลือกผู้แทน คือแก่นของประชาธิปไตย” เพื่อคัดเลือกเรียงความที่ดีที่สุดส่งเข้าประกวด และถ้าชนะเลิศจะมีรางวัลให้ ฉันรู้สึกตื่นเต้นและกังวลใจอย่างบอกไม่ถูก

ที่โรงเรียนมีการเลือกหัวหน้าห้องและมีการเลือกประธานนักเรียน พร้อมกับคณะกรรมการนักเรียนด้วย ก่อนที่จะมีการ

เลือกตั้งก็มีการหาเสียงจากเพื่อน ๆ และนักเรียนรุ่นน้องเป็นการล่วงหน้า ฉันเข้าใจว่าการเลือกผู้แทนก็คงเหมือนกับการเลือกตั้งประธานนักเรียนนั่นเอง คือ เราจะต้องเลือกคนดี มีความรู้ความสามารถ รับผิดชอบต่อหน้าที่และมีระเบียบวินัย ตรงต่อเวลา แต่ว่าภาระหน้าที่ของประธานนักเรียนซึ่งเป็นเด็ก ๆ กับภาระหน้าที่ของผู้แทนซึ่งเป็นผู้ใหญ่ นั้น คงผิดกันมากอย่างหาอะไรเทียบไม่ได้ เคยได้ยินชาวบ้านที่โง่แล้วบางคนพูดกันว่า ผู้แทนบางคนก็ดีแต่บางคนก็ไม่ดีเลย ฉันไม่เข้าใจหรอกว่าเขาหมายถึงอะไร แต่คิดว่าผู้ที่จะเป็นผู้แทนที่ดีนั้น นอกจากจะมีความรับผิดชอบต่อหน้าที่แล้วยังต้องมีสัจจะ คือ การปฏิบัติตนตรงตามคำพูดที่พูดไว้ ต้องมีความจริงใจ คือ การกระทำที่มีความสุจริตใจ ไม่เสแสร้ง ปากกับใจตรงกัน และต้องมีความเสียสละ คือ ยอมเสียสละความสุขความต้องการในประโยชน์ส่วนตนเพื่อประโยชน์ส่วนรวม

ประเทศไทยมีการปกครองระบอบประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ประชาชนมีสิทธิและหน้าที่ในการเลือกผู้แทนเพื่อไปทำหน้าที่ออกกฎหมายและจัดตั้งรัฐบาล การเลือกผู้แทนจึงถือว่ามีผลสำคัญอย่างที่สุดสำหรับประชาชน ถ้าเราเลือกผู้แทนที่ดี ชาติบ้านเมืองของเราก็จะเจริญ เพราะเราได้รับรัฐบาลดี ถ้าเราเลือกผู้แทนที่ไม่ดี คือ พวกหวังผลประโยชน์ตอบแทน บ้านเมืองของเราจะวุ่นวายและขาดความเจริญ ฉันจึงคิดว่าเป็นหน้าที่ของ

คนไทยทุกคนที่มีสิทธิเลือกตั้งต้องไปลงคะแนนเสียงเพื่อเลือกผู้แทนที่ดี คนไทยต้องไม่นอนหลับทับสิทธิ์ เพราะ “ขายเสียง ขายสิทธิ์ เหมือนขายชีวิต ขายชาติ” เรารักชาติบ้านเมืองและต้องการให้บ้านเมืองเป็นประชาธิปไตย เราต้องไปเลือกผู้แทนเมื่อถึงเวลาเลือกตั้ง

สถาบันหลักที่สำคัญของคนไทย ซึ่งทำให้ประเทศไทยคงอยู่ได้มาจนทุกวันนี้ ได้แก่ สถาบันชาติ คือ การอยู่ร่วมกันของคนในชาติ โดยมีขนบธรรมเนียม ประเพณี ภาษา วัฒนธรรม และกฎหมายเดียวกัน สถาบันศาสนา เป็นเครื่องขัดเกลาจิตใจทำให้คนอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข และสถาบันพระมหากษัตริย์ เป็นศูนย์รวมจิตใจของคนไทยทั้งชาติ สถาบันทั้งสามนี้จะดำรงคงอยู่ได้ เพราะการปกครองระบอบประชาธิปไตยเท่านั้น ฉันรักชาติบ้านเมือง รักสถาบัน ฉันอยากได้รัฐบาลและผู้แทนที่ดี ดังนั้น เมื่อฉันโตขึ้นฉันจะไปเลือกตั้ง เพราะการเลือกผู้แทน คือ แก่นของประชาธิปไตย

ฝันที่เป็นจริง.

เรื่อง : รัชณี ศรีไพรวรรณ

ภาพ : ชวลิต ยวงทอง

รับ....ชื่อเรื่องนี้ เหมือนกับชื่อของรายการโทรทัศน์ รายการหนึ่ง แต่ฝันของผมเป็นฝันที่เกิดขึ้นจากการนอนหลับแล้วฝันไปไม่ใช่ความใฝ่ฝัน....แต่ถึงอย่างไรไม่ว่าจะเป็นฝันจริง ๆ หรือความใฝ่ฝัน สำหรับเรื่องนี้ ผมก็อยากให้มันเป็นจริงทั้งนั้น

ผมชื่อ ยอด กรับ เกิดที่กรุงเทพฯ เรียนอยู่ชั้น ป.๖ ผมกับพ่ออยู่บ้านหลังเล็กในสวนของนาย อยู่ตรงไหนก็อย่าทราบเลยนะครับเพราะไม่เกี่ยวกับฝันของผม พ่อของผมเป็นคนดูแลสวนไม้ดอกไม้ประดับในบ้าน และบริษัทของนายซึ่งเป็นเศรษฐี มีเงินมาก บ้านหลังใหญ่โต งดงาม นายและภรรยาของนายเป็นคนใจดีมีเมตตา ผมกับพ่อและคนอื่น ๆ ที่ทำหน้าที่ต่าง ๆ รับใช้นาย

ต่างก็มีความสุขกันทุกคน นายมีลูกสาวคนเดียว อายุรุ่นราวคราวเดียวกับผม เรียนอยู่ชั้น ป.๖ เหมือนกัน แต่คนละโรงเรียน คุณเจียบ ลูกสาวนาย เรียนโรงเรียนใกล้บ้าน รถยนต์ที่บ้านต้องไปส่งไปรับ ส่วนผมเรียนโรงเรียนใกล้บ้านสะดวกสบายดี คุณเจียบเป็นเด็กน่ารัก แต่เรียนหนังสือไม่เก่ง นายผู้หญิงต้องให้ผม... ไม่อยากบังอาจใช้คำว่าสอนเลย แต่นายผู้หญิงก็ให้ผมขึ้นไปสอนหนังสือ คุณเจียบทุกคืน เพราะบังเอิญผมเรียนเก่ง สอบได้ที่ ๑ ทุกครั้ง คุณเจียบบอกว่าผมสอนดีกว่าครูที่นายผู้หญิงจ้างมาสอนและเธอได้ ผมก็เต็มใจสอนคุณเจียบครับ เพราะนายผู้หญิงมีขนมอร่อย ๆ ให้ผมกินทุกครั้ง

แม่ของผมหรือครับ ...ผมไม่อยากให้ใครถามถึงแม่เลย ทั้ง ๆ ที่แม่อยู่ในหัวใจของผมตลอดเวลา แม่ของผมตายเมื่อผมเรียนอยู่ ป.๑ แม่ป่วยเป็นโรคหัวใจมานานหลายปี แล้วเข้าตู่วันนั้น เมื่อแม่จะขึ้นไปทำงานบนบ้านใหญ่ของนาย แม่ก็มีอาการเจ็บปวดแน่นหน้าอก หายใจไม่ออก แม่ถอดผมไว้แน่น น้ำตาของแม่ไหลพราก ผมยังจำแวตาทิแม่มองผมได้ไม่ลืม แม่มองผมด้วยความรัก ตอนนั้นแม่พูดไม่ได้แล้ว ความรักความห่วงใยของแม่จึงบอกผมด้วยสายตา ชั่วโมงไม่ถึงครึ่งชั่วโมงแม่หมดลมก่อนรถของนายจะพาไปถึงโรงพยาบาล คงไม่ต้องเล่านะครับว่า หัวใจของผมและของพ่อเจ็บปวดเพียงไร หากมันเป็นสิ่งที่แตกได้ มันคงแหลกสลายไปแล้ว ทุกวันนี้ผมยังจำแวตาทิแม่ได้ นี่แหละครับ...ผมจึงไม่อยากให้ใครถามถึงแม่

ผมเล่าเรื่องส่วนตัวมาเสียยาว ทีนี้จะเข้าเรื่องผีที่เป็นจริง
ที่ผมจะเล่าให้ฟังเสียที เริ่มต้นในเช้าวันอาทิตย์ พ่อชวนผมไปดู
ต้นไม้ที่ตลาดนัดสวนจตุจักร นายผู้หญิงอยากได้ซุ้มแสเถา พ่อซื้อ
ต้นแสเถาดอกสีม่วงหลายกระถาง ซื้อเสร็จแล้วก็นั่งรถกลับบ้าน
รถผ่านสวนสัตว์ดุสิต... เขาดินนะแหละครับ ผมเลยขออนุญาต
พ่อลงเที่ยวเขาดิน แล้วจะกลับบ้านเอง วันนั้นคนไปเที่ยวเขาดิน
มากมายทั้งเด็กและผู้ใหญ่ ผมเที่ยวเดินดูสัตว์ต่าง ๆ อย่างเพลิดเพลิน
จนมาถึงบริเวณกรงลิงและชะนี ผมมองเห็นคนมุงดูอะไรอยู่เป็น
กลุ่มใหญ่ จึงเข้าไปดูบ้าง เห็นชะนีตัวหนึ่งนั่งอยู่ในกรง มันนั่งหัน
หลังให้คนที่ไปมุงดู ตัวพอมโก่งโก้ง มองเห็นกระดุกโผล่ไปนอกมา
เจ้าหน้าที่สวนสัตว์กำลังส่งกล้วยผลไม้โตให้มัน ชะนีตัวนั้นนั่งเฉย

“มันไม่กินอะไรเลยนอกจากน้ำมาตั้งเกือบเดือนแล้วละ”
เจ้าหน้าที่สวนสัตว์พูดอย่างอ่อนใจ “กลัวมันจะตาย”

“หมอรักษาสัตว์ไม่มาดูมันหรือ” ใครคนหนึ่งถาม
“มาดู...มันถูกยิงที่ไหล่ข้างซ้าย แผลจวนหายแล้ว อาการ
อื่น ๆ ก็ไม่มี แต่ไม่ยอมกินอะไร นั่งเหม่ออยู่ทั้งวัน แม่ลูกอ่อน
ด้วยนะ...มาถึงที่แรกน่านมยังไหลอยู่เลย”

ผมรู้สึกสงสารแม่ชะนีเจ็บใจ จึงเดินเข้าไปหาเจ้าหน้าที่สวนสัตว์
“ผมจะลองเอากล้วยให้มันกิน”

เจ้าหน้าที่สวนสัตว์ส่งกล้วยให้ผม “เออ...ลองดูซิเจ้าหนู
เมื่อมันจะชอบเด็ก ๆ” ผมรับกล้วยมา ในใจนึกถึงแม่เป็นที่สุด นึกถึง

ด้วยความรักและอาลัยอย่างสุดซึ้ง ผมชุกกล้วยขึ้นร้องเรียกนางชะนี
 “แม่ชะนี กินกล้วยเสียเถอะ...ฉันไม่ยอมให้เจ้าตาย” ขณะพูด
 ผมรู้สึกตื้นตันใจจนเสียงของผมแหบแห้งและลั่น น้ำตาพาลจะไหล
 แม่ชะนีค่อย ๆ หันมาทางผม ทุกคนส่งเสียงพึมพำอย่างตื่นเต้นดีใจ
 ที่ไหลข้างซ้ายของมันเป็นผ้าพันแผลแผ่นใหญ่ปิดอยู่ ผมมองมัน
 ด้วยความสงสารพาลส่งกล้วยลอดซี่ลูกกรงเข้าไปให้ แล้วผมก็
 เห็นแววตาของมัน...หัวใจของผมแทบจะหยุดเต้น!... แววตาของ
 แม่ชะนีนั่นช่างเหมือนกับแววตาของแม่ที่มองผมก่อนสิ้นใจ...
 ละห้อย...สิ้นหวังระคนความเจ็บปวด ดวงตาโตสีดำหล่อรินด้วย
 น้ำตา บอกความทุกข์ระทมแสนสาหัสในหัวใจ...น้ำตาของผมไหลพราก
 พยายามกลั้นเสียงสะอื้น นางชะนีจ้องมองผมพาลค่อย ๆ เอื้อม
 มือมารับกล้วย คนที่มุงดูอยู่เห็นเหตุการณ์และเห็นผมร้องไห้ ก็
 พากันเงยบกริบ นางชะนีมองกล้วยในมือแล้วมองดูผม

“กินเสียซี” ผมบอกมัน พยายามกลั้นสะอื้น ใช้มือข้าง
 หนึ่งเช็ดน้ำตา

“ไอ้หนูนี้ ใจอ่อน” หญิงคนหนึ่งพูดเสียงเครือ ทำท่าจะ
 ร้องไห้บ้าง

“คงไม่มีแม่มั่ง...ไซ้ไหมไอ้หนู” อีกคนหนึ่งเสริม ผมไม่
 ตอบ แม่ชะนีค่อย ๆ ปอกเปลือกกล้วย แต่ตาของมันยังจ้องมอง
 ผมไม่วาง ปอกเปลือกเสร็จมันก็ค่อย ๆ กิน

“ดีจังเลย สงสัยมันจะชอบเด็ก ๆ” เจ้าหน้าที่สวนสัตว์

พูดอย่างดีใจ คนอื่น ๆ ก็พลอยพูดแสดงความคิดเห็นกันไปต่าง ๆ
 เช้งแซ่ ผมจึงมองตอบสายตาแม่ชะนี พยายามบอกด้วยสายตาว่า
 ผมสงสารมัน มันมีความทุกข์อะไร ถ้าผมช่วยได้ผมยินดีจะช่วย
 ลักครู่หนึ่งผมเห็นแววตาของมันค่อยแจ่มใสขึ้น แต่น้ำตายังคลอ
 อยู่เต็มตาโตคู่ นั้น ผู้คนเข้ามามุงดูเพิ่มขึ้น ๆ ต่างวิพากษ์วิจารณ์
 เรื่องผมเอากล้วยให้แม่ชะนี เด็ก ๆ หลายคนยื้อแย่งกันส่งกล้วย
 ให้แม่ชะนีจนเบียดผมออกมานอกวง ผมรู้สึกหมดสนุกไม่อยาก
 เดินดูอะไรอีก จึงกลับบ้าน

ค่ำวันนั้นพ่อบ่นว่าผมกินข้าวน้อย คุณเจี๊ยบก็บ่นว่าผม
 อธิบายอะไรไม่รู้เรื่อง นายผู้หญิงคงคิดว่าผมไม่สบายจึงส่งถุ้งนม
 ให้แล้วบอกให้กลับบ้าน ผมมาถึงบ้านทำความสะอาดร่างกายแล้ว
 เข้านอน ผมไม่ได้เล่าเรื่องนางชะนีให้พ่อฟัง ตั้งใจว่าพรุ่งนี้เลิก
 เรียนแล้วจะเลยไปดูมันอีกที

พอผมหลับ...ผมก็ฝัน นางชะนีตัวนั้นมาหาผม มัน
 มองผมด้วยดวงตาที่มีน้ำตาเร้นอยู่เต็มตา แววตาของมันยัง
 แสดงความเศร้าโศก ทุกข์ระทมและสิ้นหวัง แล้วผมก็รู้เรื่อง
 ของมันจากแววตาคู่นั้นเอง มันบอกว่า มันอยู่ในป่าใหญ่แห่ง
 หนึ่ง ลูกน้อยของมันเพิ่งเกิดกอดติดอยู่ที่หน้าอก วันหนึ่งขณะ
 ที่มันกำลังหาผลไม้กินอยู่ มันถูกยิงตกลงมา เลือดไหลนอง
 คนจับมันกับลูกมา เขาดึงลูกของมันออกจากอก มันพยายาม

กอดลูกไว้ส่งเสียงร้องด้วยความเจ็บปวดและขอความเมตตา
 ลูกของมันก็ร้องพยายามไขว่คว้ากอดตัวมันไว้ สุดท้ายจะยื้อ
 แย่งลูกน้อยไว้ได้ และสิ้นสติไปด้วยความเจ็บปวด เมื่อมันฟื้น
 ขึ้นมาก็ไม่เห็นลูก ตัวมันก็ถูกขังอยู่ในกรง คนนำมันไปขาย
 อยู่หลายวัน ก็ไม่มีใครซื้อ เพราะมันมีแผลฉกรรจ์เจ็บป่วย
 ชมซานเหมือนกำลังจะตาย ในที่สุดวันหนึ่งมีคนเวหนามัน
 ชื้อมาให้เจ้าหน้าที่สวนสัตว์ มันจึงอยู่ที่นั่นและได้พบผม มันรู้
 ว่าลูกของมันอยู่ที่ไหน เพราะเวลาตึกสังกัดกระแสดิจิตของมัน
 ไปพบลูกน้อยที่บ้านหลังหนึ่ง มันบอกผมอย่างชัดเจนว่าบ้าน
 นั้นอยู่ที่ไหน มันขอให้ผมไปพาลูกมาให้มัน ผมจึงไปที่บ้าน
 หลังจากนั้น เล่าเรื่องให้ชายที่ซื้อลูกชะนีไว้ฟัง ชายคนนั้นใจดี
 มากส่งลูกชะนีให้ผม ผมก็นำมันมาคืนให้แม่ของมัน แม้กับ
 ลูกกอดกันด้วยความดีใจ ลูกชะนีมองผมแล้วส่งเสียงร้อง
 อู อู แม่ชะนีก็ร้อง แวคาที่เศร้าสร้อย ทุกข์ระทมก็หมดไป
 มีแต่ความสุขความยินดีเป็นล้นพ้น ผมเองก็ดีใจเป็นที่สุด...
 ถึงตรงนี้ ผมก็ตื่น ผมจำบ้านที่ลูกชะนีอยู่ได้แม่นยำ กลัวจะลืม
 ผมจึงจดชื่อถนน ซอย และบ้านเลขที่ไว้ขณะนั้น ผมก็ไม่แน่ใจว่า
 บ้านนี้จะจริงหรือไม่ วันนี้เลิกเรียนแล้วผมจะลองไปดู

วันนั้นผมรู้สึกสบายใจ เรียนหนังสือสนุกทั้งวัน เลิกเรียน
 แล้วผมรีบนั่งรถประจำทางไปบ้านที่ผมเห็นในฝัน เมื่อผมลงจากรถ
 ก็มองเห็นซอยเข้าบ้าน ผมตื่นเต้นจนบอกไม่ถูกที่พบซอยเหมือนที่

ผมฝันเห็น จึงเดินเรื่อย ๆ เข้าไป ในฝันผมจำไม่ได้ว่าเดินเข้าไปลึก
แค่ไหนจึงต้องคอยมองดูเลขที่บ้านทั้งสองข้าง...แล้วผมก็พบร้านขาย
ของเล็ก ๆ ทางด้านซ้ายมือ เลขที่บ้านตรงกับในความฝัน...นั่นไง...
ผมเห็นกรงเล็ก ๆ ตั้งอยู่ในนั้นมีลูกชะนีตัวน้อย ผมดีใจจนบอกไม่
ถูก รีบตรงเข้าไปหาลูกชะนีทันที เจ้าลูกชะนีที่น่าสงสาร! ตัวมันผอม
มีแต่หนังหุ้มกระดูก ดวงตาของมันมีน้ำตาอยู่เต็มตา แหวตาของ
มันว่าเหว และตื่นกลัว พอมันมองเห็นผม แหวตาของมันเป็นประกาย
ส่งเสียงร้อง อู๋ อู๋ เหมือนที่ผมได้ยินในฝันทีเดียว ผมนั่งลงข้างกรง
กำลังจะพูดกับมันก็พอดีหญิงวัยกลางคน รูปร่างอ้วน เดินมาหาผม

“ลูกชะนีของเธอหรือ”

ผมไม่รู้จะตอบว่าอย่างไร หญิงนั้นก็พูดว่า “ฉันซื้อมันมา
เลี้ยง มันไม่ยอมกินอะไรเลย เธอรู้ไหมว่า ทำอย่างไรมันจึงจะ

ยอมกิน”

“มันคิดถึงแม่ของมันครับ” ผมบอก

“แม่ของมันอยู่ไหน”

“อยู่ที่เขาดินครับ คุณป้าปล่อยให้มันไปอยู่กับแม่ของมันเถอะครับ แม่ชะนีก็นึกถึงลูกไม่ยอมกินอะไรเหมือนกัน”

“ทำไมเรารู้ล่ะ” หญิงนั้นถามด้วยความประหลาดใจ “เธออยู่ที่เขาดินหรือ”

ผมอีกอักอยู่ครู่หนึ่งจึงตอบว่า “ผมไปพบแม่ชะนีกี่เขาดินครับ”

“ฉันซื้อมันมา ๑,๖๐๐ บาท ถ้าเธอจะเอามันไปให้แม่ของมัน เธอก็จ่ายเงินมาเท่าที่ฉันซื้อ”

ผมตกใจ ไม่เห็นเหมือนในฝันเลย ในฝันของผมเจ้าของลูกชะนีนี้น่าจะใจดี ยอมให้ผมเอาลูกชะนีนี้นี้ไปคืนให้แม่มันโดยไม่

เรียกร่องอะไรเลย ผมเงยหน้ามองหญิงใจร้าย “ผมจะเอาเงินที่ไหน มาให้คุณป้าตั้ง ๑,๖๐๐ บาท”

หญิงนั้นสะบัดหน้า “ไม่รู้หละ ก็ฉันซื้อมานี่ เธออยากได้ มันไป ก็ต้องเอาเงินมาให้ฉัน”

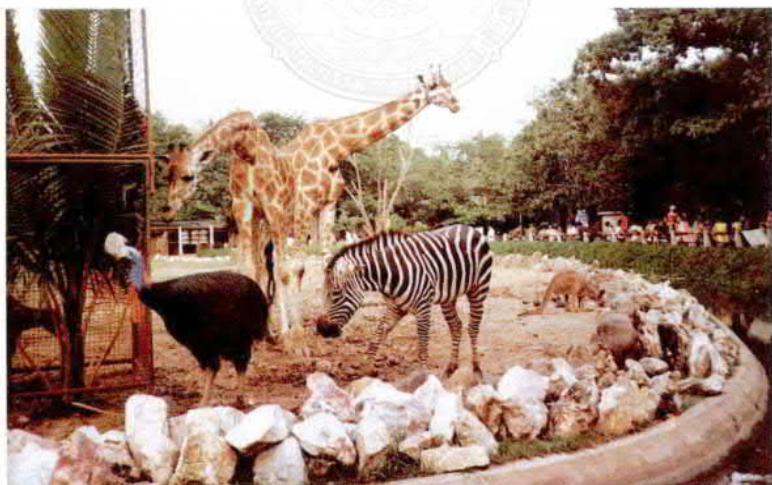
ผมนั่งคิด มองเจ้าลูกชะนีที่น่าสงสาร มันนั่งนิ่งเหมือนฟังเราพูดกัน น้ำตาของมันไหลลงเป็นทาง มองผมดูแววตาอ่อนวอน น่าเวทนา

“ผมขอเวลาอาทิตย์หนึ่งนะขอบคุณป้า แล้วผมจะเอาเงิน มาให้และรับลูกชะนีไป”

“รีบ ๆ หน่อย นะเดี๋ยวมันจะตายเสียก่อน” เสียงนั้น เข้มมเกรี้ยว

ผมหยิบกล้วยลูกเดียว ๆ ที่วางอยู่ข้างกรง ปอกเปลือกแล้ว
ส่งให้ลูกระนี้ มันรีบวิ่งไปกินทันที ทำให้หญิงคนนั้นแปลกใจมาก
ถึงกับร้องขึ้นว่า “เออ...แปลกจริง ที่ฉันพยายามเอาให้เท่าไร ๆ ก็ไม่
กิน จนกล้วยเน่าเต็มกรง เธอรีบมาพามันไปเร็ว ๆ นะ”

ผมนั่งรถประจำทางกลับบ้าน คิดไปตลอดทางว่าจะหาเงิน
๑,๖๐๐ บาท ได้อย่างไร ผมมีเงินฝากในสมุดออมสินซึ่งอดออม
จากค่าขนมที่พ่อแม่ให้ และนายผู้หญิงให้รางวัลบ้าง เป็นเงิน ๕๗๕
บาท ขาดอยู่อีกตั้ง ๑,๐๒๕ บาท จะขอพ่อก็ส่งสารพ่อเพราะเป็น
เงินจำนวนมาก เป็นครั้งแรกในชีวิตของผมที่คิดหนักเรื่องเงิน มา
ถึงบ้านแล้วผมก็ยังคิดไม่ตก ตอนค่ำผมขึ้นไปบนบ้านใหญ่ คุณ

เจี๊ยบก็บ่นว่าผมใจลอยและไล่ผมกลับบ้าน ลงจากบ้านใหญ่แล้วยังหัวค้ำอยู่จึงเดินออกไปที่ปากซอย ที่ปากซอยรถเข็นขายกล้วยเดี่ยวของเจ็กอู่ ก็มีคนอุดหนุนเต็มเหมือนทุกคืน ผมเห็นเจ็กอู่ทำงานทั้งผัดกล้วยเดี่ยวทั้งวิ่งไปล้างถ้วยชามอยู่คนเดียว จึงเตร่เข้าไปใกล้

เจ็กอู่มองเห็นผม “อายอก...ลื้อว่างป่าว ช่วยล้างชามให้อ้าวที้ซี ให้อยู่ลิบบาท”

ความคิดของผมก็สว่างวาบขึ้นทันที “เจ้าชาญไปไหนละแป๊ะอู่” ผมถามถึงชาญเด็กที่เคยล้างชามให้เจ็กอู่

“มั่งลาออก ยังหาใครแทนไม่่ายเลย ลื้อช่วยหน่อย เอ้า ให้อยู่ลิบห้าบาทเอ้า”

ผมรีบเข้าไปช่วยเจ็กอู่ทันที ในใจบวกลบคูณหารว่า ถ้าได้

เงินคืนละ ๒๕ บาท ก็คืนจึงจะได้เงินครบ ๑,๐๒๕ บาท โอ้โฮ! ตั้ง ๔๑ คืน เดือนกว่าแน่ะ แยะจริง! ผมขอเวลาขยายโหดนั้นแค่อาทิตย์เดียว อาทิตย์เดียวผมได้แค่ ๑๗๕ บาท เท่านั้น โอ้ย...จะทำอย่างไรดี

เจ็กอุ้ยขายกล้วยเดี่ยวหมดตอน ๔ ทุ่ม ผมรับเงิน ๒๕ บาท แล้วรีบกลับบ้าน เจ็กอุ้ยกำชับให้มาช่วยทุกคืน พ่อรออยู่ ถามผมว่าทำไมคืนนี้จึงสอนคุณเจ็กบออยู่จนดึก ผมไม่ตอบรีบเข้าห้องน้ำ ทำความสะอาดร่างกายแล้วรีบเข้านอน พ่อก็ไม่ซักไซ้อะไรอีก

ผมตัดสินใจจะล้างขามให้เจ็กอุ้ย แต่จะลองเจรจาขอค่าแรงล่วงหน้า ๑,๐๐๐ บาท แต่มีปัญหว่าผมจะบอกกับนายผู้หญิง

ว่าอย่างไร ว่าผมจะขอสอนคุณเจี๊ยกตอนกลางวัน เสาร์ อาทิตย์ ของดสอนตอนกลางคืนสักเดือนกว่า ผมกลุ่มอีกแล้ว! วันรุ่งขึ้นผม เรียนหนังสือไม่รู้เรื่องเลยทั้งวัน เลิกเรียนแล้วผมตัดสินใจขึ้นไปหา นายผู้หญิง เล่าเรื่องทั้งหมดให้ฟังเพื่อขออนุญาตสอนคุณเจี๊ยกเฉพาะ ตอนกลางวัน วันเสาร์และอาทิตย์ จนกว่าจะได้เงินคืนเจ้าอยู่หมด

นายผู้หญิงตื่นเต้นมาก “อะไรกัน...ฝันของเธอเป็นจริง อย่างนั้นหรือยอด ไม่น่าเชื่อเลย”

“จริง ๆ ครับ คุณผู้หญิง ผมไปพบมันแล้ว เจ้าลูกชะนีตัวนั้น”

“เจ้าของเขาเรียกเงิน ๑,๖๐๐ บาท แล้วเธอมีอยู่ ๖๐๐ บาท ต้องการอีก ๑,๐๐๐ บาท”

“ครับผม”

นายผู้หญิงยิ้มแย้ม “ไม่ลำบากเลย...ไม่ต้องไปล้างชามให้
เจ้าอุ้มหрок ฉันจะให้เธอเอง...นี่ก็ยังไม่เย็น...ไป...เราไปรับเจ้าลูก
ชะนีกัน”

ผมพื่อนายผู้หญิงไปที่ร้านเจ้าของลูกชะนี คราวนี้ เราไป
พบเจ้าของร้านเป็นชายวัยกลางคน ผมเล่าเรื่องทั้งหมดให้ฟัง

“เมียของฉันก็เล่าว่ามีคนมาขอซื้อลูกชะนีไปให้แม่ของมัน”
ชายคนนั้นพูด “นี่...เจ้าลูกชะนี มันกินอาหารทุกวันเลย เธอจะ
พามันไปคืนให้แม่ของมันซะไหม...ฉันไม่คิดเงินหрок...โอ้...มันได้
พบแม่ของมัน ฉันก็ดีใจแล้ว...ไปสิ...ไปด้วยกัน ฉันก็อยากเห็น
เวลามันพบแม่เหมือนกัน” ...เหมือนในฝันของผมเลยละ ตอนนี่

เราสามคนพาลูกชะนีไปที่สวนสัตว์ดุสิตทันที เมื่อนายผู้หญิงแจ้งให้เจ้าหน้าที่สวนสัตว์ทราบความประสงค์ เขาก็รีบพาเราไปที่กรงแม่ชะนีทันที และทันทีที่แม่ลูกพบกัน เจ้าลูกชะนีน้อยโผนขึ้นจากอ้อมแขนผม กระโดดเกาะกรงแม่ชะนี

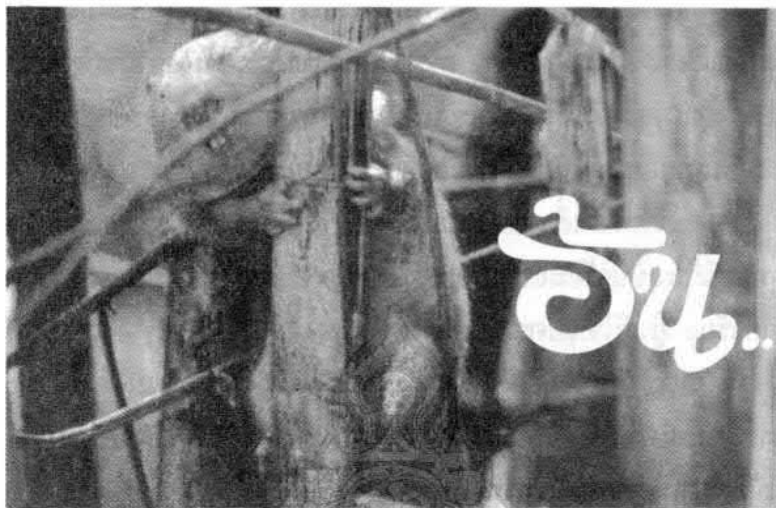
แม่ชะนีอ้าแขนออกรับลูก พอเจ้าหน้าที่สวนสัตว์เปิดประตูกรง ลูกชะนีก็โผล่เข้าสู่อ้อมแขนแม่ของมัน สัตว์ทั้งสองกอดกันแน่น ส่งเสียงร้อง อู๋ อู๋ ด้วยความดีใจ

นายผู้หญิงยกผ้าเช็ดหน้าขึ้นซับน้ำตา ส่วนผมร้องไห้ไม่อายใครเลย ชายใจดีคนนั้นก็น้ำตาคลอ เจ้าหน้าที่สวนสัตว์ยิ้มแป้น มีผู้คนมามุงดู พอรู้เรื่องทั้งหมด บางคนก็ร้องไห้ ต่างพูดกันด้วยความยินดี

ฝันของผมเป็นจริง....และที่เพิ่มเติมจากในฝันก็คือ นายผู้หญิงยกเงิน ๑,๐๐๐ บาทให้ผม ทำให้เงินในสมุดออมสินของผมเป็น ๑,๖๐๐ บาท เท่าราคาเจ้าลูกชะนีน้อยตัวนั้นพอดี พอรู้เรื่องทั้งหมดก็ดีใจมาก

เป็นความยินดีอย่างสุดซึ้ง ผมจึงบอกไว้ในตอนต้นว่า ว่าจะฝันเป็นฝันจริง ๆ หรือความฝันสำหรับเรื่องนี้ผมก็อยากให้เป็นจริงทั้งนั้น และขออย่าให้ใครทำร้ายสัตว์ป่า พราดสัตว์ป่าจากป่าและพราดสัตว์แม่ลูกอีกเลย

อ้อ...ขานุกกลับมาล้างขามให้เจ็กอู๋แล้วครับ และผม...ก็ขึ้นไปสอนหนังสือให้คุณเจียบตามเดิม

กานต์มณี คักดีเจริญ

านเรื่อง “อัน, วิศวกร-สถาปนิก นักซุดเจาะอุโมงค์
 ธรรมชาติ” ซึ่ง คุณธีรภัทร ประยูรสิทธิ เล่าไว้ใน
 วารสาร “นัคนิยมธรรมชาติ” แล้ว ถึงแม้ว่าข้าพเจ้า
 จะไม่เคยเห็นตัวจริงของ “อัน” เลย แต่มีความรู้สึกว่ “อัน”
 เป็นสัตว์ป่าที่น่ารักประเภทหนึ่งทีเดียว ข้าพเจ้าจึงเกิดความคิดว่าถ้าข้าพเจ้านำเรื่องความน่ารักของ “อัน” จากบทความ
 นี้มาถ่ายทอดให้เพื่อนเยาวชนได้รับทราบ ก็คงจะเป็นวิธีหนึ่งที่จะ
 ทำให้เพื่อนเยาวชนเกิดความรักสัตว์ป่า และให้สัตว์ป่าเป็น
 ของคู่กับป่าสืบไป

“อัน” เป็นสัตว์เลื้อยลูกด้วยนม ถ้าแยกตามการจัดกลุ่ม สัตว์ อันเป็นสัตว์ตระกูลกัดแทะซึ่งมีชื่อสามัญเป็นภาษาอังกฤษ ว่า Bamboo Rat ชาวบ้านทั่วไปมักเรียกตัวอันเป็น “ตุ่น” ซึ่งไม่ถูก เพราะตัวตุ่นเป็นสัตว์เลื้อยลูกด้วยนมอีกประเภทหนึ่ง ตัวตุ่นมี ลักษณะเด่นคือลำตัวเล็ก มีขนสีน้ำตาล ปากแบนคล้ายปากเบ็ด ขาคู่หน้ามีลักษณะเป็นใบพาย ทางแบน ตัวตุ่นชอบอาศัยอยู่บริเวณ ป่าเขาสูงแต่ชอบทำรังอยู่ใต้ดิน เราจะพบตัวตุ่นตามภาคเหนือ และ ทางทิศตะวันตกของเทือกเขาตะนาวศรี

ส่วนตัวอัน นั้น ลักษณะทั่วไปจะคล้ายตัวหนู หน้าหูสั้น ฟันคู่หน้าใหญ่มองเห็นเด่นชัดเวลาอันอ้าปากชูศัตรู ดวงตา “อัน” มีขนาดเล็กแต่หนวดยาว อันมีความสามารถในการขุดรูหรืออุโมงค์ ใต้ดินเป็นที่อยู่ ซึ่งอาจจะเป็นรูตื้น ๆ เพื่อเป็นที่อยู่อาศัยพักผ่อน เลี้ยงลูกอ่อน ไปจนถึงรูคดเคี้ยว ซับซ้อนแยกเป็นส่วน ๆ หรือเรียก เป็นห้องก็ได้ มีห้องนอน ซึ่งเป็นทั้งรังนอนและที่เลี้ยงลูกอ่อน ห้อง อาหาร ห้องสะสมอาหาร ห้องถ่ายของเสียซึ่งในห้องนี้จะมีมูลหรือ ขี้ของตัวอันลักษณะเป็นเม็ดเล็ก ๆ คล้ายขี้หนู การที่อันชอบขุดรู อยู่ใต้ดิน และใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่ใต้ดินนั้นก็เพื่อป้องกันอันตราย จากสัตว์อื่นที่ชอบกินตัวอัน นอกจากนี้ก็เพื่อป้องกันไฟฟ้า และสภาพ อากาศของแต่ละฤดู อันมีดวงตาเล็กเพราะใช้ชีวิตอยู่ใต้ดินซึ่งมี แต่ความมืด หนวดยาวช่วยให้ตัวอันรับรู้ความรู้สึกได้เร็ว และจมูก อันไวต่อการรับกลิ่นต่าง ๆ อันจึงมีความสุขต่อการอยู่ใต้ดิน และ

อาหารใต้ดินก็อุดมสมบูรณ์ แต่อันก็ขึ้นมาจากผิวดินบ้างบางครั้งเหมือนกัน เช่นเปิดรูขึ้นมาทิ้งเศษดิน หรือออกจากรูมากินใบและดอกไม้เวลากลางคืน บางครั้งก็ทิ้งรังไปหาแหล่งอาหารใหม่ที่อยู่ไกลออกไป

ประเทศไทยมีอันอยู่ ๓ ประเภท อันกลางและอันใหญ่พบอยู่ทั่วประเทศไทย อันเล็กพบอยู่ทางภาคเหนือ และภาคตะวันตก แต่ที่ป่าห้วยขาแข้ง มีอันอยู่ ๒ ชนิดคือ อันเล็กและอันใหญ่

คุณธีรภัทร ประยูรสิทธิ ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องของตัวอัน ที่เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าห้วยขาแข้ง ด้วยการขุดดินเปิดศึกษาดูโครงสร้างรัง และพฤติกรรมทั่วไปของตัวอันพบว่า ตัวอันจะอยู่ในรังหนึ่ง ๆ เพียงตัวเดียว ยกเว้นช่วงฤดูผสมพันธุ์ และเลี้ยงลูกอ่อนจึงจะพบอันในรังหนึ่งมากกว่า ๑ ตัว และในรังพบรูหลบซ่อนที่ขุดลึกลงไปจากทางเดินทั่วไป รูหลบของอันเล็กจะเป็นทางเดินไปมาเหมือนสาขาของลำห้วย ส่วนทางเดินของอันใหญ่แบบง่าย ๆ มีทางเดินเพียงหนึ่งหรือสองสายเท่านั้น อันเล็กเลือกกินพืชและอาหารได้มากประเภทมากกว่าอันใหญ่ซึ่งกินอาหารบางชนิดเท่านั้น ดังนั้นอันเล็กจึงอาศัยอยู่ได้ในป่าหลายประเภทมากกว่าอันใหญ่ซึ่งชอบอยู่ป่าไผ่

การต่อสู้ป้องกันตัวของอันทั้ง ๒ ชนิดคล้ายกัน กล่าวคือเมื่อจวนตัวจะหันหน้ากลับมาหาศัตรูส่งเสียงขู่พร้อมเชิดหน้าอ้าปาก โห้วฟันซี่โตและคมกริบ ขบกรามและขบฟันคู่หน้าให้เกิดเสียงดังเป็นการขู่ศัตรู ขณะเดียวกันก็ถอยหลังอย่างช้า ๆ แล้วหันหลังกลับ

วิ่งหนีลงรูไป

การขุดรูหรืออุโมงค์ของตัวอั้นนั้น อั้นจะใช้ปาก ฟัน และ ขาคู่หน้า ขุดดิน แล้วใช้ขาคู่หลังดันดินไปข้างหลังจนได้สักพักหนึ่ง อั้นจะม้วนตัวกลับมาดันดินออกมากองสุมบนผิวดิน ทำให้มองเห็น มุนดินโผล่ขึ้นมาเป็นหย่อม ๆ อั้นจะขุดรูอย่างซ้ำ ๆ และตบแต่ง รังอยู่ตลอดเวลา เพื่อให้อุโมงค์หรือรังใต้ดินแข็งแรงทนทาน นี่แหละคือที่มาของฉายาว่า “วิศวกร สถาปนิกนักขุดเจาะอุโมงค์ ธรรมชาติ”

นอกจากนี้ความสามารถของตัวอั้นมีประโยชน์อย่างมาก ต่อระบบนิเวศน์ในธรรมชาติ เพราะการขุดรูสร้างรังของตัวอั้นมี ผลต่อดินและพืชที่อยู่รอบบริเวณนั้น เมื่ออั้นพลิกดินกลับขึ้นมา ดินที่ถูกขุดขึ้นมามีธาตุอาหาร และจุลินทรีย์ ดินพวกนี้เมื่อ กลับมาอยู่บนดินจะได้รับอินทรีย์วัตถุเพิ่มร่วมกับขบวนการย่อยสลาย ของจุลินทรีย์ ดินนั้นก็กลับเป็นประโยชน์ต่อพืชอีก และยังเป็น การระบายอากาศและน้ำใต้ดินอีกด้วย ทั้งยังส่งเสริมให้เกิดระบบ นิเวศน์ของสัตว์อื่น ๆ เช่น แมลงและสัตว์เลื้อยคลานด้วย นับว่า อั้นมีประโยชน์ ต่อสิ่งแวดล้อมอย่างมาก

ตัวอั้นเล็กจะมีขนสั้นนุ่มสีน้ำตาลเข้ม ส่วนอั้นใหญ่มีขน สีน้ำตาลอ่อน อั้นจึงมีความน่ารักอยู่มาก ถึงแม้ว่าอั้นจะเป็นสัตว์ป่า แต่ความน่ารักของอั้น ชื่อของอั้น จึงมาเป็นชื่อเล่นของมนุษย์ และเป็นที่ยินยอมด้วย

คืนเดือนหงาย

ถวัลย์ มาตรฐาน

นั่นเป็นคืนเดือนหงาย เด็ก ๆ ในหมู่บ้านรู้สึก
สำราญบานใจ กับแสงจันทร์นุ่มนวลนี้ นักหมู่บ้าน
ทั้งหมู่บ้านอยู่ในความสลัวรางอ่อนโยน ของแสง
จันทร์ทวนละมุนนุ่มตา

จืด เปีย แก้ว แก่น และจุก ช่มตาเท่าไรก็นอนไม่หลับ
เด็ก ๆ จึงต่างคนต่างออกจากบ้านมาที่ลานว่างกลางหมู่บ้านอันเป็น
แหล่งพบปะพูดคุยของคนในหมู่บ้านยามว่างจากงานหรือยามค้าคิน
เดือนหงาย

“ข้าว่าเล่นซ่อนหากันดีกว่าวะ” จืดเสนอเกมสนุกต่อ
เพื่อน ๆ

“เออดี” แก้วสนับสนุน “เดือนหงายแบบนี้ไม่ค่อยน่ากลัว
เหมือนคืนเดือนมืด”

ทุกคนเห็นชอบจึงยินยอมเป็นวงกลมเตรียมเลือกคนที่จะ
เป็นผู้ปิดตาคนแรก

“เอางี้ดีกว่า” จ๊อดว่า “ใครตัวเล็กที่สุดคนนั้นเป็นก่อนไวย์”
จุกสะดุ้งโหยง

“ฮั่นแน่ เจ้าจ๊อดเอ็งจะเล่นพิเรนแล้วไหมล่ะ เห็นข้าตัว
เล็กกว่าเอาเปรียบทั้งปีเชียวนะ ข้าไม่ยอมทรอกไวย์”

“แล้วจะเอาไงดีล่ะ?” แก้วขอความเห็น

“โออา...เหล่าตาแป๊ะ” เปี้ยตัดบท

เด็ก ๆ ยื่นมือไปข้างหน้า จ๊อดร้องนำขึ้นว่า

“โออา...เหล่าตาแป๊ะ...คว่ำเป็น...” เด็ก ๆ ต่างหงายมือกัน
เป็นแถว เพราะใครขึ้นคว่ำมือก็ต้องเป็นคนปิดตาก่อนเพื่อน

“...หงายเป็น...” จ๊อดร้องต่อ คราวนี้มีคนหลงกลหงายมือ
ถึงสามคน คือ จุก แก้ว และเปี้ย คนที่คว่ำมือไว้อย่างเก๋ก็ออกไป
ยืนสบายใจ

จ๊อดรับอาสาร้อง โอ...อา...เหล่าตาแป๊ะให้สามคนนั้นอีก

“ใครไม่เปลี่ยน...เป็น” คราวนี้ถ้าใครยังไม่รีบคว่ำมือแล้ว
ก็ต้องเป็นคนปิดตา แต่ทั้งจุก แก้ว และเปี้ยต่างก็เปลี่ยนมือโดยไว
จ๊อดจึงต้องอาศัยกลเม็ดพลิกแพลงร้องบทเพลงเร็ว ๆ ว่า

“...ใครเปลี่ยน...เป็น...ใครไม่เปลี่ยน...เป็น...ใครไม่เปลี่ยน

...เป็น” คราวนี้จุกกับแก้วเผลอไม่ยอมเปลี่ยนมือเพราะคิดว่า
จืดจะต้องร้องคำสุดท้ายว่าใครเปลี่ยนเป็น แต่ผิดคาดจืดหลอก
เสียปณิธานหมด ส่วนเปี่ยนนั้นไหวติรเปลี่ยนมือจึงรอดตัวไปอีกคน

“เออะ เหลือเอ็งสองคนเป้ายิงฉุบกันดีกว่า ไรดี” จืดว่า

“ตกลง” จุกกับแก้วตอบพร้อมกัน

“ยืนยีนแยปากะเป้ายิงฉุบ”

สิ้นคำว่าฉุบ ทั้งจุกและแก้วสลัดมือออกมาข้างหน้า จุกกำ
หมัดชูเต่ออกมา ส่วนแก้วแบ่มือหราชั่วเราะลั่น

“ฮ่า...ฮ่า...กระดาห่อค้อน แก้วชนะ เจ้าจุกเป็นไวย”

“ข้าบอกให้เอ็งเป็นแต่ที่แรกก็ไม่เชื่อ เสียเวลาเปล่า ๆ”

จืดพุดหัวเราะ ๆ

“อย่างนี้ยุติธรรมแล้ว” จุกตอบเสียงอ่อย ๆ “แต่โชคข้า
ร้ายไปหน่อยเท่านั้นเอง”

“เอ้า พวกเอ็งไปแอบกันเสียทีไป” จุกหันหลังให้เพื่อน
ยกมือขึ้นสองมือปิดตา ลงมือนับดัง ๆ “๑...๒...๓...๔...๕...” พวก
เด็ก ๆ รีบหาที่ซ่อนกันซุกซุน

พอนับถึงร้อยจุกก็ตะโกนขึ้น

“วู้...เอายัง”

“เดี๋ย” จืดพยายามบีบเสียงให้เล็ก ๆ ลั่น ๆ กลัวจุกจะ
จับทิศทางของเสียงได้

จุกออกค้นหาเพื่อนไปตามเงาไม้ต่าง ๆ ด้วยความระมัดระวัง

วนไปมาหลายเที่ยวก็ยังไม่เจอ เขาาก็ไปทางซ้ายมือตรงพุ่มไม้ใหญ่ เห็นมันไหว ๆ จึงนั่งลงกับพื้นดินเพื่อมองให้ถนัด จุกจ้องมองสักพักเห็นจิ้งจอกขี้นโหยงหยกท่ากระดึบกระดึบ พอจิ้งจอกโผล่หน้าเหลียวซ้ายแลขวาจุกก็เลยหัวเราะก๊าก

“แอ็ดสะไฟจ๊อด” จิ้งจอกทำหน้าเหย ๆ ที่ถูกแอ็ดสะไฟก่อนเพื่อน นี่ถ้าจุกค้นหาพวกที่เหลื่อได้จนครบโดยไม่โดน “ป๊อก” เสียก่อนจิ้งจอกก็ต้องเป็นคนค้นหารายต่อไป

จุกออกค้นหาพวกที่เหลื่อโดยมีจิ้งจอกเดินตามตูดต้อย ๆ คอยหลอกให้จุกเชว อีกอย่างหนึ่งก็เพื่อส่งเสียงให้พรรคพวกที่ซ่อนอยู่รู้ตัวว่าจุกกำลังมาแล้ว ช่อนให้ดี

ถึงจิ้งจอกจะพยายามสักเท่าไรก็ไม่เป็นผล จุกแอ็ดสะไฟได้เกือบครบเหลื่อก็แต่เจ้าเปี้ยเพียงคนเดียวเท่านั้นที่หาเท่าไร ๆ ก็ไม่เจอ

ดึกแล้ว พวกผู้ใหญ่ที่มานั่งคุยอยู่ตรงลานว่างค่อย ๆ ทอย
 กลับบ้าน คราวละคนสองคน จะเหลือก็แต่หนุ่มสาวสี่ห้าคู่
 นั่งคุยกันอยู่เบา ๆ

“เบ๊ย...เบ๊ยไวย...อยู่ไหนจะออกมาเหอะดึกแล้ว” จุก
 ตะโกนเรียกเพื่อนรัก

เบ๊ยบ ไม่มีเสียงตอบและความเคลื่อนไหวใด ๆ

“ข้าว่าเจ้าเบ๊ยเล่นวิตถารเปิดตูตไปนอนหัวเราะท้องคัด
 ท้องแข็งที่หลอกพวกเราได้แล้วละมังวะ” จุกเปรยกับเพื่อนเพราะ
 เบ๊ยชอบทำอะไรแผลง ๆ เสมอ

“เอ็งมีหน้าที่ค้นหา ก็หาไปเหอะน่า” จ๊อดยังนึกสนุก

“หรือไงพวกเรา?” เขาหันไปถามแก้วกับแก่นทั้งสองเห็น
 ด้วยกับจ๊อด

นานเข้าทุกคนชักเอะใจ เปียไม่น่าจะซ่อนตัวมิดชิดขนาดนี้ ถึงอย่างไรก็เล่นกันแค่สนุก ๆ

“เฮ้ย...มันยังงี้ ๆ อยู่นา” คราวนี้แก่นชักไม่แน่ใจ “พวกเราไปดูเจ้าเปียที่บ้านกันดีกว่า”

ขณะที่เด็ก ๆ ยกโขยงกันมาทางท้ายหมู่บ้านก็เห็นพวกผู้ใหญ่ อะอะถือตะเกียงรื้ออยู่รอบ ๆ กอ กอไฟ

“โอ๊ย...กลัวแล้ว ลูกช้างกลัวแล้วอย่ามาหลอกลูกช้างเลย ไปที่ขอบ ๆ เกอะ”

“เฮ้ย นั่นมันเสียงเจ้าเปียนี่หว่า” เด็ก ๆ ทำหน้าเลิกลั ก๊อด แก้ว แก่น และจุกวิ่งเข้าไปดูใกล้ ๆ แล้วทำหน้า หวาดเสียว เปียเข้าไปนอนได้อย่างไรกลางกอไฟ เสื้อผ้าของเขา ขาดวัน ทำทางหวาดผวา

พวกผู้ใหญ่ใช้มิดถางเรียวนามเข้าไปอุ้มเปียออกมาอย่าง หุลักหูล เปียตะโกนโหวกเหวกว่า “กลัวแล้ว ! กลัวแล้ว !” เหมือนกับ มองเห็นอะไรที่สุดแสนจะน่ากลัว

“โบราณเขาห้ามเล่นซ่อนหากกลางคืนมันก็ไม่เชื่อกัน ไ้ เด็ก ๆ สมัยใหม่นี้มันรู้เสียจริงเห็นไหมล่ะ ผีเกือบจะเอาตัวไป แล้ว” คนเฒ่าคนแก่โงะขานกันอึ้งคะนึงทำให้เด็ก ๆ หัวหดกับคำ ว่าผีไปตามกัน

หลายวันต่อมา แก้ว แก่น จุก จี๊ด เดินหน้าละห้อยไปเยี่ยม
 เปียที่บ้าน เด็ก ๆ กลั่นหัวเราะแทบแย้ที่เห็นผมเปียร่วงเกือบ
 หหมดหัวมีเหลือโด้แค่กะหรือมกะแหม้มพอเป็นกระสายยา

เปียนอนตาลึกโぼ ซี่โครงขึ้นเหมือนนัวพอมเดือนเมษา ข้อมือ
 มีด้ายสีชาผูกเรียกขวัญขึ้นมาจากแขนเกือบชนข้อศอก

เปียเล่าให้จี๊ดกับเพื่อน ๆ ฟังว่าตอนที่เขาเข้าไปแอบหลัง
 พุ่มไม้นั้น เขาเจอผีตัวหนึ่งมันนั่งขาวห่มขาวยาวรุ่มร่าม เปียวิ่งไม่
 คิดชีวิต ขณะวิ่งก็เหลียวหน้าเหลียวหลังและก็ไม่รู้เหมือนกันว่าผ้า
 เข้าไปกลางกอไฟได้อย่างไร

“ข้าไม่เล่นซ่อนหากับพวกแกอีกแล้ว” เปียพูดด้วยเสียง
 แผ่วโหย

“พ่อข้าว่าผีมันชอบจับตัวเด็ก ๆ ตี้อันตอนกลางคืนนะ”

เด็ก ๆ เสียวสันหลังวูบ ใบหน้าถอดสี คำว่าผี มันอยู่
 เหนือจิตใจพวกเขามาตั้งแต่จำความได้แล้ว

ไม่มีใครรู้หรอกว่า ผีที่เปียพบนั้นแท้จริงแล้วเป็นไอ้หนุ่ม
 คะนองที่แต่งไปหลอกหนุ่มสาวที่นั่งอ้อตรงลานว่างนั้นต่างหาก

ช่างเป็นคืนเดือนหงายที่แสนจะเลวร้ายเหลือเกินสำหรับเปีย

ความหวังของปู่

สรรพพร แดงสกุล

“เ” นี่ก็เข้ากลางเดือนกันยาแล้วทำไมไม่เห็นต้นกล้าในนาเลยคะพ่อ” เสียงแม่ดังขึ้นในขณะที่เรากำลังอยู่บนรถโดยสารปรับอากาศสายกรุงเทพฯ-บ้านหมี่ วันนี้เราจะไปเยี่ยมคุณปู่ คุณย่ากันครับ

“สงสัยคงจะไม่มีน้ำ เพราะฝนไม่ตกและเพ็งจะเริ่มตกเมื่อต้นเดือนนี้เอง ก็เลยไม่มีต้นกล้าให้เราเห็นเหมือนเคย”

จริงอย่างที่พ่อกับแม่พูด ผมจำได้ว่าเมื่อปีที่แล้วเห็นต้นกล้าในนาเขียวชอุ่มตลอดทาง ตั้งแต่รังสิต อยุธยา สระบุรี ลพบุรี จนกระทั่งถึงปลายทางคือ อำเภอบ้านหมี่ แต่ปีนี้ผมเห็นชาวนาเพ็งเริ่มไถนาเท่านั้นเอง

เห็นผืนนาว่างเปล่า ผมก็อดจะเป็นห่วงปู่ไม่ได้ ไม่รู้ว่าเป็นปีนี้ปู่จะมีน้ำพอทำนาหรือเปล่าหนอ

ภาพของปูในเสื้อผ้าสีดำขมุกขมอมด้วยดินโคลนจากท้องนา และใบหน้าเหี่ยวแห้งที่มีเหงื่อเกาะพราว แต่เปื้อนยิ้มด้วยความสุข อย่างที่ผมเคยคุ้นไม่รู้หายไปไหน

วันนี้ปูดูเหน็ดเหนื่อยและเคร่งขรึมจนผมใจหาย

ผมตรงเข้าไปสวัสดีและกอดปูด้วยความคิดถึง ไม่นึกถึงเงาจดินโคลนที่เปื้อนรอบตัวปูเลยสักนิด

“ปูครับ โจ้งมาช่วยปูทำนา” ผมบอกขณะที่ปูถอดหมวกใบเก่าคร่ำคร่าออกแล้วสวมให้ผมกันแดด สายตาของปูมองดูผมด้วยความรักใคร่

“โจ้งเอ๊ย ปีนี้ปูท่าจะแย่อีกแล้ววะ ไปนั่งไถร่วมไม้กันดีกว่า เดี่ยวจะไม่สบาย” ปูพูดขณะที่จูงมือผมค่อย ๆ เดินลัดเลาะไปตามคันนาหარ่มไม้บังแดด

* * *

“ปีนี้น้ำไม่ดีเลยนะพ่อ ปีที่แล้วก็เพลี้ยจี้กจั่นลง ผมว่าพ่อเลิกทำแล้วให้เขาเช่าดีกว่า น้ำจะแล้ง นาจะล่ม หรือเพลี้ยจะลงเราก็ไม่เดือดร้อน ถึงเวลาเขาก็เอาค่าเช่ามาให้”

ผมได้ยินพ่อพูดกับปูอย่างนี้มาหลายครั้งแล้ว วันนั้นก็เหมือนกัน พ่ออยากให้ปูเลิกทำนา เพราะปูอายุมากแล้วฐานะทางบ้านก็อยู่ในขั้นดี ปูมีทั้งรถเก๋งและรถกระบะตั้ง ๓ คัน แต่ปูก็ยังชอบที่จะขี่มอเตอร์ไซด์ ใส่เสื้อชุดชาวนา แล้วก็ชอบทำนาเป็นชีวิตจิตใจ

“ชีวิตของข้าเกิดมากับท้องนา แล้วที่เอ็งได้เรียนหนังสือถึงเมืองนอกเมืองนา ก็เพราะข้าทำนา แล้วข้าก็จะทำนาจนกว่าจะทำไม่ไหว” ปู่พูดพร้อมกับทอดสายตามองไปยังท้องนาที่กำลังไถเพื่อรอการปักดำอย่างผูกพันและหวงแหน

ถึงอย่างนั้นพ่อก็ยังไม่วางความพยายาม “พวกผมอยากให้พ่อได้พักผ่อนอยู่กับบ้านสบาย ๆ ไม่ต้องหลังสู้ฟ้าหน้าสู้ดิน เพราะพ่อสู้งามากแล้วเราก็มักมีไข้เหลือเฟือ แล้วเดี๋ยวนี้ดินฟ้าอากาศ น้ำท่ามันก็ไม่เหมือนแต่ก่อน ดูนี่ก็เข้ากันยาแล้วฝนเพิ่งจะลง เมื่อก่อนเป็นอย่างนี้ที่ไหนละพ่อ”

“เอ็งจะไปโทษใคร ไร่ดินฟ้าอากาศที่มันเกิดอาเพศอย่างนี้ก็เพราะพวกเรานั่นแหละทำ ข้ายังจำได้แต่ก่อนฝนฟ้าก็ตกตามฤดูของมัน พวกเพลี้ยพวกแมลงก็ไม่มากอย่างนี้ บ้านเราอุดมสมบูรณ์ในน้ำมีปลาในนามีข้าว” ปู่พูดในขณะที่สายตาที่ยังไม่ละจากผืนแผ่นดินกว้างใหญ่ข้างหน้า

ผมนั่งฟังอยู่นานอดรณทนไม่ไหวจึงถามปู่ขึ้นว่า “แล้วข้าวในนาปลาในน้ำ มันหายไปไหนหมดล่ะครับ”

ปู่ยื่นมือหยาบหนาเพราะงานหนักมาอุ้มผมไว้บนตักพร้อมกับบอกว่า “ที่มันเป็นอย่างนี้ก็เพราะคนเห็นแก่ตัวพากันตัดไม้ทำลายป่า เมื่อไม่มีป่าไม้ความชุ่มชื้นก็หมดไป ฝนก็เลยไม่ตก ความแห้งแล้งก็ตามมาอย่างที่เราเห็น เมื่อไม่มีน้ำก็ไม่มีความปลาแล้วก็ไม่มีความข้าว”

“แต่ทำไมบางทีก็น้ำท่วมซะมากมายล่ะครับ” ผมถามต่อ

“ก็เพราะเราตัดไม้ทำลายป่ากันจนกลายเป็นภูเขาหัวโล้น พอฟ่นตกลงมาไม่มีป่าไม้คลุมดินหรือช่วยกันน้ำไว้ น้ำฝนก็เลยไหล ทะลักมาจนท่วมบ้านเมือง ไร่นา ถ้ายังเห็นแก่ตัวกันต่อไปอีกหน่อย เมืองไทยคงจะกลายเป็นทะเลทราย ปลุกอะไรก็ไม่ขึ้นอีกหน่อยมีหวังอดตาย” ปู่พูดติดตลก

“แล้วโจ้งจะทำยังไงดีล่ะครับ ทำยังไงถึงจะให้ในน้ำมีปลา ในนามีข้าว ฟ่นตกตามฤดูเหมือนเดิม” ผมถามด้วยความกังวล

ปู่ยิ้มพร้อมกับกอดผมไว้กับอกแล้วบอกว่า “ไม่ว่าจะเป็น เด็กเล็ก ๆ อย่างโจ้ง คนหนุ่มสาวอย่างพ่อแม่ หรือคนแก่อย่าง ปู่กับย่า เราต้องช่วยกันวันข้างหน้าลูกหลานของเราจะได้ไม่ลำบาก”

“เราจะเริ่มต้นยังไงดีครับ เด็ก ๆ อย่างโจ้งจะช่วยอะไรได้บ้าง” ผมถามปู่ด้วยความกระตือรือร้น ในขณะที่ปู่มองดูผมด้วยความชื่นชม เราสองคนปู่หลานจึงมือกันเดินออกจากเพิงพักกลางนา เสียงปู่พูด กับผมว่า

“ก็เริ่มต้นกันซะตั้งแต่วันนี้สิลูก ปลุกต้นไม้กันคนละต้น ก่อนตีห้าล่ะ”

ผมเริ่มต้นแล้ววันนี้พร้อม ๆ กับปู่ ด้วยความหวังอย่าง เต็มเปี่ยม ว่าธรรมชาติ และแผ่นดินอันอุดมสมบูรณ์จะกลับ คืนมา และคงอยู่ชั่วลูกหลาน

เพื่อน ๆ ละครับเริ่มต้นแล้วหรือยัง

เที่ยวเสริม

สมอง

เรื่อง : วิภา ตันจุลพงษ์

ภาพ : สุธรรม กังวาลไกร

ขณะเขียนนี้ ผมอยู่บนเครื่องบินของสายการบินไทย หรืออีกชื่อหนึ่งที่แสนจะเพราะฝรั่งว่า “เอื้องหลวง” ผมกำลังจะกลับเมืองไทยครับ ผมไม่ใช่นักเรียน นอกแต่เป็นเด็กบ้านนอกที่โชคคิดได้ไปเที่ยวเมืองนอก ผมไปเที่ยวแบบเสริมสมองนะครับ แล้วจะเล่าให้ฟัง

“สวัสดีค่ะท่านผู้โดยสารทุกท่าน สายการบินไทยได้นำท่านมาถึงประเทศฝรั่งเศสแล้ว ขณะนี้เราบินอยู่เหนือสนามบิน ชาร์ล เดอร์โกล อีก ๑๐ นาที เครื่องจะเทียบสนามบิน ขอให้ท่านตรวจ.....” เสียงประกาศของพนักงาน

เครื่องบิน ทำให้โหม่งตื่นและชะโงกหน้ามองผ่านกระจกหน้าต่างเครื่องบิน เห็นตึกสูง ๆ ที่มีรูปร่าง แปลกตา ถนนหลายสายสร้างยกระดับ พาดผ่านกันไปมาอยู่ข้างล่าง ใจมันลั่น เพราะนี่เป็นครั้งแรกที่โหม่งเดินทางคนเดียว “บ้านาจะคอยรับลูกอยู่ที่สนามบินไม่ต้องกลัว แม่ติดต่อป่าเรียบร้อยแล้ว และพนักงานของการบินไทยจะคอยช่วยลูกในการตรวจเอกสาร รับกระเป๋าและการติดต่อทุกอย่างจ๊ะ” เสียงใส ๆ ของคุณแม่อังกอบอยู่ในหู ทำให้โหม่งมีความมั่นใจขึ้น “เออละ! ลูกผู้ชายก้าวแล้วถอยไม่ได้”

โหม่งบอกกับตัวเอง พี่พนักงานคนสวยพาโหม่งไปทางไหนให้ทำอะไร โหม่งรีบทำและเดินตามติดเหมือนลูกไก่เดินตามแม่จนเสร็จเรียบร้อยในกระบวนการของการตรวจเอกสารรับกระเป๋าที่สนามบิน

“ทางนี้ลูก ป้าอยู่ทางนี้” เสียงบ้านา ลอยมาจากผู้คนที่ยืนอออยู่นอกประตูผู้โดยสารขาออกของสนามบิน โหม่งรีบขึ้นรถและลากกระเป๋าไปหาด้วยความดีใจ บ้านาพาโหม่งนั่งรถแท็กซี่เดินทางไปที่พักซึ่งอยู่กลางกรุงปารีส อากาศขณะนั้นเย็นสบาย รถตามท้องถนน มีไม่มากเหมือนกรุงเทพฯ โหม่งเกิดความสงสัยจึงถามบ้านา บ้านาตอบว่า “การเดินทางที่นี่ รถไม่ติดเพราะมีรถไฟใต้ดิน ซึ่งเป็นบริการที่รวดเร็วคนนิยมใช้รถไฟใต้ดิน และรถประจำทางมากกว่าการซื้อรถมาขับเองจ๊ะ” คือนั่นโหม่งนอนหลับและฝันอย่างมีความสุขว่าพรุ่งนี้จะได้เที่ยวสวนสนุก และไปซื้อหุ่นยนต์

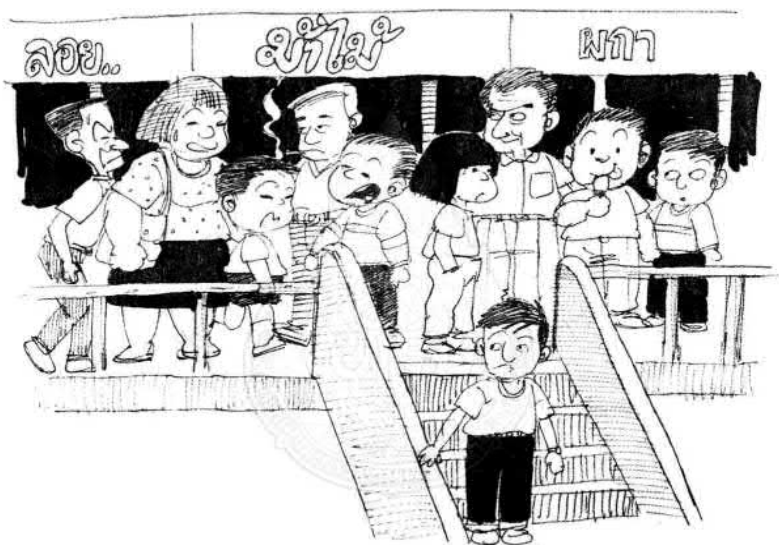
ของเล่นมากมาย

วันรุ่งขึ้นป้านา บอกว่าจะพาไป “มิวเซียม” โห่งมองป้าอย่างงง ๆ แล้วถามว่า “มิวเซียมคืออะไร” ป้านาหัวเราะแล้วพูดว่า “ขอโทษนะ ป้าแปลอพุดภาษาอังกฤษ มิวเซียม (Museum) แปลว่า พิพิธภัณฑ์จะ” “ไปพิพิธภัณฑ์” โห่งพูดเสียงดังด้วยความแปลกใจ หลังจากนั้นเราทั้งคู่ก็มายืนเข้าแถวรอซื้อบัตรเข้าชมพิพิธภัณฑ์ เมื่อได้บัตรทุกคนต้องเดินไปตามทางที่ลูกศรชี้ โดยมีพนักงานของพิพิธภัณฑ์ยืนเป็นระยะ ๆ ที่หน้าประตูก่อนเข้าตัวอาคารพิพิธภัณฑ์ มีฝรั่งผู้ชายตัวโต มายืนนับจำนวนคนแล้วก็พูดเป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งโห่งไม่เข้าใจ ป้านาบอกว่าเขาให้คนเข้าชมเป็นกลุ่ม ๆ ละประมาณ ๑๕-๒๐ คน โดยมีคนนำชม ๑ คนต่อกลุ่ม คนนำชมพิพิธภัณฑ์แนะนำตัวเอง และชวนคุยด้วยท่าทางยิ้มแย้มแจ่มใส เขาพาคณะผู้ชมไปตามห้องต่าง ๆ พร้อมอธิบายประวัติความเป็นมา และความสำคัญของของในห้องนั้น ๆ ด้วยน้ำเสียงและลีลาน่าฟัง โห่งเริ่มสนุกกับการเที่ยวครั้งนี้แล้ว ทั้งนี้มีป้านาผู้แสนดีคอยแปลคำพูดของเจ้าหน้าที่คนนั้นเป็นภาษาไทยให้โห่งรู้ ในตอนแรกโห่งไม่ยอมมา “มิวเซียม” ของป้านา พอมาแล้วกลับรู้สึกตื่นตาตื่นใจ ยิ่งเมื่อได้เห็นสถานที่ และสิ่งต่าง ๆ ที่เก็บไว้ในนั้น เช่น เครื่องแต่งกายโบราณ อาวุธ เครื่องใช้ ภาพวาดสมบัติล้ำค่า ความสวยงามของพระราชวังทำให้โห่งเหมือนย้อนรอยอดีต ได้เรียนรู้ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์และวัฒนธรรม

ของประเทศฝรั่งเศสอย่างสนุกสนาน และเพลิดเพลินจนเย็น โดยไม่รู้ตัว เมื่อกลับที่พักโหม่งรีบจดบันทึกการเที่ยวครั้งนี้ เพราะมีความประทับใจมาก ที่บ้านป้านามีหนังสือพจนานุกรมภาษาไทย โหม่งจึงเปิดหาความหมายของคำ “พิพิธภัณฑ” ได้ความว่า คือ สถานที่เก็บรวบรวมและแสดงสิ่งต่าง ๆ ที่มีความสำคัญด้านวัฒนธรรม หรือด้านวิทยาศาสตร์เพื่อประโยชน์ในการศึกษาหาความรู้ ทำให้โหม่งคิดถึงตอนไปเที่ยวพิพิธภัณฑหุ่นขี้ผึ้งของไทยกับคุณพ่อและคุณแม่ ในครั้งนั้นคุณแม่เป็นคนอธิบายประวัติของหุ่นให้โหม่งฟัง การชมครั้งนั้นโหม่งไม่ค่อยจะเข้าใจ ยังคิดเลยว่าน่าจะมีคนที่รู้เรื่องอธิบายให้ฟังอย่างในเมืองนอกเขามีคนนำชมและอธิบายอย่างละเอียด และสนุกสนาน โหม่งคิดจนหลับไป

ตลอดระยะเวลาที่โหนดไปเที่ยวกับป้านา ป้านาจะพาไปชมสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ พระราชวัง ปราสาท อนุสาวรีย์ สวนสาธารณะ ซึ่งแตกต่างกับการเที่ยวของโหนดหรือของเด็ก ๆ ที่เมืองไทย

พวกเราเมื่อมีเวลาในวันหยุด เรานิยมไปเดินซื้อของตามห้างสรรพสินค้า ซึ่งแออัดไปด้วยคนจำนวนมาก เสี่ยงโฆษณาซึ่งดังจนแสบแก้วหู อากาศเป็นพิษเพราะสถานที่คับแคบและเต็มไปด้วยควันบุหรี่ โหนดไปเที่ยวห้างสรรพสินค้าที่ไร ต้องมีอาการปวดหัว หายใจไม่สะดวกและแสบตา ต่อไปนี้โหนดจะเปลี่ยนการเที่ยวในวันหยุดจากเดิม เป็นการเที่ยวในวันหยุดแบบเสริมสมอง โหนด

อ่านข่าวในหนังสือพิมพ์ ทราบว่าจะมีการจัดสร้างพิพิธภัณฑ์สำหรับเด็กในไทย โห่งตื๋อมากที่ผู้ใหญ่จะสร้างสถานที่ซึ่งเป็นแหล่งความรู้ให้เด็กเกิดความเข้าใจและใฝ่รักในคุณค่าของศิลปวัฒนธรรมอย่างแท้จริง ให้แก่เด็ก ๆ

กลับจากเที่ยวเมืองนอกครั้งนี้ โห่ของชวนเพื่อน ๆ ไปเที่ยวพิพิธภัณฑ์ครับ ขอถามเพื่อน ๆ ก่อนจากว่า ประเทศไทยมีพิพิธภัณฑ์ที่แห่ง ที่ไหนบ้างครับ ถ้าตอบได้เขียนในช่องว่างด้านล่าง และช่วยเขียนเรื่อง การไปเที่ยวพิพิธภัณฑ์มาให้ผมอ่านบ้างนะครับ
 สวัสดีครับ

ช้างกะตัญญู

เรื่อง จันทร์กาบ ทานะมัย

ภาพ ทยาน ปรารัตน์

ยังมีพรานป่า	หน้าตาคมขำ
ร่างใหญ่สูงดำ	สมเป็นพรานพาล
วันวันท่องไป	ในป่าหาสมัน
เป็นนิจตลอดกาล	ล่องเข้าวัยชรา
แกมีหลานชาย	เลี้ยงไว้นานมา
อายุสิบห้า	หาได้รำเรียน
เพราะอยู่ในป่า	จนปัญญาอ่านเขียน
หาครูสอนเรียน	สักคนไม่มี
แม้แต่ตัวแก	แก่เฒ่าปานนี้
โง่เง่าสิ้นดี	หามีวิชา
คิดคิดตรองดู	ตัวกูเฒ่าชรา
อีกในไม่ช้า	ก็ต้องตายไป

ให้ห้วงแต่หlanan
 จะมีอาชีพใด
 ลงนั่งกอดเข้า
 เห็นภาพความจน
 เหลียวซ้ายแลขวา
 ดวงตาเพ่งไป
 เห็นป่าเขาเขียว
 มองกระท่อมน้อย
 เฮ้ย เฮ้ย นึกได้
 อาชีพพรานป่า
 ได้มากตากแห้ง
 บ้างแลกของใช้

ไม่นานโตใหญ่
 ที่จะเลี้ยงตน
 ให้เศร้ากมล
 เกิดแก่หlananชาย
 ให้ว้าวุ่นใจ
 เบื่องหน้าเหม่อลอย
 ใจเหี่ยวเรื่องหงอย
 แก่ร้องออกมา
 ก็ไอ้...อย่างข้า
 ลำเนื้อลำควาย
 บ้างแบ่งไปขาย
 แลกข้าวแลกปลา

บางส่วนแจกเพื่อน
 ตามปรารถนา
 ยิ่งคิดยิ่งสนุก
 นึกถึงหลานชาย
 หน้าตาคล้ายพ่อ
 สมวัยไซ้โอ้
 เข้าจะเข้าป่า
 ป่าแบกเนื้อทราย
 พรานแกหัวเราะ
 ถึงคราวมั่งมี

ตาหลานเข้าป่า
 ตาเริ่มสอนหลาน
 ถึงเขาโชดหิน
 หาแหล่งน้ำใหญ่
 มีสัตว์นานา
 ที่อยู่นอกถิ่น

ถ้าเถื่อนในป่า
 สุขใจเหลือหลาย
 ความทุกข์หมดไป
 ต่อไปเติบโต
 รูปหล่ออีกไซ
 แข็งแรงกว่าใคร
 เย็นมาจากไคล
 เก้งกวางก็มี
 เหมาะละครานี้
 สุขใดจะปาน
 หน้าตาเบิกบาน
 ด้วยเรื่องพันธุ์ไม้
 จึงปีนข้ามไป
 ที่สัตว์ลงกิน
 แรงกานกขมั้น
 ล้วนมาเป็นฝูง

แมงไม้งอกงาม
 มะค่าพะยุง
 ตาซีให้ดู
 ใบหนาครบกวัน
 เพราะอยู่ได้ลม
 ป่าไผ่ด้านหลัง
 ตาอธิบาย
 ให้ห่างสูงเกิน

ขึ้นตามที่สูง
 ล้วนเบียดเสียดกัน
 ประดู่ต้นนั้น
 ควรจะขัดห้าง
 ไม้ล้มขวางทาง
 ไซ่ทางสัตว์เดิน
 ให้ฟังผืนผืน
 เมื่อขว้างผ้าขึ้น

หมายตาเอาไว้
 อยู่ตอนกลางคืน
 เมื่อขึ้นไปอยู่
 ยามเห็นสิ่งใด
 อย่าบ้วนน้ำลาย
 แม้แต่ขยะ
 มันได้กลิ่นคน
 จะไม่ได้ยิน
 นั่งอยู่เช่นนี้
 มองไม้เป็นเพื่อน

บางคืนเลวร้าย
 หลอกหลอนหามโลง
 แปลงเป็นชาวบ้าน
 คนบ้านใกล้ใกล้

จะได้ขัดพื้น
 เพื่อหลบสัตว์ร้าย
 สูดองทำใจ
 อย่าพูดอย่าจา
 ไม่ปัสสาวะ
 อย่าทิ้งลงดิน
 จะโจนหนีสิ้น
 เสียงมันตลอดคืน
 จนสุริยขึ้น
 นั้นแหละจึงลง
 ผีพรายผีโป่ง
 เดินผ่านหน้าไป
 เรียกขานวานไหว
 กำลังจะคลอด

มันจะอ้วนวอน
 ลงไปไม่รอด
 คืบไหนดื้อนหงาย
 ฝ่ายหนึ่งอดนอน
 บางคืนมืดมาก
 คล้ายคนตามได้
 คือดวงตามัน
 ยกปืนส่องตาม
 เสี่ยงปืนกึ่งก้อง
 ให้ยิงเข้าไป
 รอนรุ่งเช้า
 ตัวที่ล้มครืน

บ้ายบายวันหนึ่ง
 แบกปืนเข้าป่า
 หันใดได้ยิน
 อูมอุมกึ่งก้อง

ออกอ้วนตลอด
 หากคนขวัญอ่อน
 จัดฝ่ายนอนก่อน
 นิ่งเฝ้าตลอดไป
 นอกจากเห็นไฟ
 หลายร้อยลั่นหลาม
 พากันกินน้ำ
 เลือกได้อย่างใจ
 โหยร้องวุ่นวาย
 แน่แล้วถูกปืน
 นิ่งเฝ้าตลอดคืน
 รีบแลเนื้อมา
 ซึ่งหลานแลตา
 เดินไปที่หนอง
 ช้างคืนดีครอง
 มาจากหนองน้ำ

ตาหลานเดินย่อง
 ดันเสียงคำราม
 เห็นช้างจำฝูง
 คร่ำครวญร้องไห้
 เหมือนดังหนึ่งว่า
 พยายามติดดิน
 ชูวงไปมา
 เจ็บปวดปางตาย
 พรานเฒ่าเข้าใจ
 สุดจะทนดู
 จึงค่อยก้าวลง
 แล้วแลเห็นไม้
 สองมือประคอง
 ออกจากฝ่าเท้า
 ช้างชำเลื่องดู
 นึกขอบคุณท่าน

หามองไปตาม
 ด้วยความสนใจ
 เชือกหนึ่งสูงใหญ่
 น้ำตาไหลริน
 ละพยศหมดสิ้น
 เพื่อให้พ้นภัย
 สุดจะแก้ไข
 ชีพวายแล้วกู
 แสนให้อดสู
 กระไรอยู่ได้
 ตรงสู่ช้างใหญ่
 ปักกลางฝ่าเท้า
 จับต้องดึงนิ้ว
 เจ็บปวดหายพลัน
 ผู้ที่ช่วยมัน
 บรมลืมเลื่อน

แล้วมุ่งเข้าป่า
จิตเร้าเฝ้าเตือน
ชาติก่อนคงคู่
ชาตินี้เหลือคุณ

ต่อมาพรานไพร
จำใจต้องงด
แกนอนชมชาน
ข้าวปลาไม่เอื้อ
ส่วนเจ้าหลานชาย
จำใจสุดผีน
ตรงไปหนองน้ำ
แอบดูสัตว์มา
ทันใดนั้นมี
เข้าใส่เร็วจริง
หลานเห็นตลอด
รีบปีนต้นไม้

หาได้แซ่เขื่อน
แต่การสนองคุณ
เป็นผู้เกื้อหนุน
ไว้ให้แทนทด
ป่วยไข้ให้โทษ
ออกป่าล่าเนื้อ
หลายวันแสนเบื้อ
อำนวยสักกลิ่น
คว่ำได้มีดปืน
แบกไปในป่า
ทำตามพรานตา
หมายใจจะยิง
ช้างพังรื่อง
หวังฆ่าให้ตาย
คงจอดมาร้าย
ให้สูงสดกู่

ช้างนั้นแลเห็น เช่นนี้เรียกหมู่
 แปรแปรรันอุ๊ย กองไปทั้งป่า
 เหล่าช้างได้ยิน หมดสิ้นวิ่งมา
 ช่วยกันเช่นฆ่า ให้ชีวาวย
 บ้างเองวงรัด ตวัดตันไม้
 โยมาโยไป หมายถึงล้มลง

บ้างไปเอาน้ำ พันตามรากโขยง
 โยกเอนโยกตรง หวังถอนตันไม้
 ด้วยความมานะ สุดจะทานไหว
 ไม่ล้มหันใด ตามแรงช้างพัง
 หันไฉนนั้นนา หัวหน้าฝูงช้าง
 วิ่งมาข้างหลัง รับเอาเด็กไว้
 เกิดการยื้อแย่ง แหกกันยกใหญ่
 อุ้มเอาเด็กไป สู้พลางหนีพลาง

กระเสือกกระสน
 บาดแผลด้านหลัง
 วิ่งไปข้างหน้า
 ถึงบ้านเร็วไว
 ส่งเด็กขึ้นบ้าน
 เอาร่างเป็นทุน

ดันรนตามทาง
 เจ็บปวดเหลือหลาย
 หารอช้าไม่
 ด้วยความรู้คุณ
 ช้างนั้นหมดบุญ
 แทนคุณพรานเอช

อธิบายความหมายของคำ

ขัดห้าง หมายถึงเอาไม้มาทำที่อาศัยบนต้นไม้ เพื่อดักรอยสัตว์ที่จะลงมากินน้ำในหนองหรือตามแอ่งน้ำ

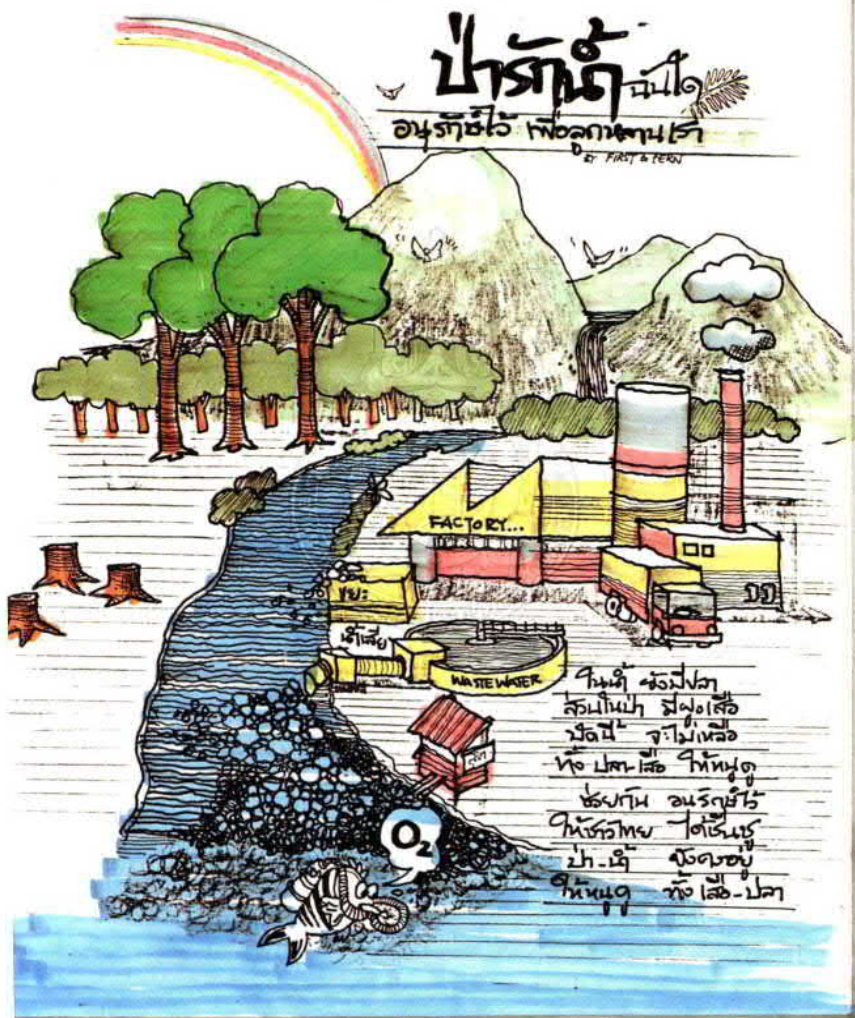
ให้ห้างสูงเกินเมื่อขวางผ้าขึ้น ความหมายว่าก่อนจะทำการขัดห้างนั้นให้ใช้ผ้าขาวมาขมวดเป็นก้อนกลมให้แน่น แล้วขวางขึ้นไปในอากาศ เมื่อผ้าถึงที่ใดก็ให้ทำพื้นห้างสูงขึ้นไปกว่านั้นอีก เพื่อป้องกันสัตว์บางชนิด เช่น เสือ กระโดดขึ้นไปทำร้ายเอาได้

ตามได้ คือจุดได้

มองไม้เป็นพิน หมายความว่า เมื่อเราอยู่ในป่าตอนกลางคืนถ้ามองเห็นต้นไม้ มีลักษณะเป็นพินใช้หุงต้มได้ถือว่าเป็นวันขึ้นวันใหม่จะไปไหนก็ได้ เพราะสัตว์ร้ายหนีเข้าป่าลึกหมดแล้ว จะไม่ได้รับอันตรายจากมัน

รากโขยง หมายถึงรากทั้งหมด

สุริยะ มาจากคำว่า สุริยะ หมายถึงดวงอาทิตย์หรือดวงตะวัน

ป่ารักน้ำ

BY FIRST & FERN

ป่ารักน้ำ รักน้ำ
ป่ารักน้ำ รักน้ำ
ปลูกป่า รักษ์น้ำ
ให้สัตว์ป่า รักน้ำ

ป่ารักน้ำ รักน้ำ
ปลูกป่า รักษ์น้ำ
ให้สัตว์ป่า รักน้ำ

“สมเด็จพระนางเจ้า” ในทัศนะเยาวชนคนเด่น

แพรวพรรณ เกิดโกศา

อิสระ เสียงเพราะดี และทีมงานหนังสือวันเด็ก

น้องคุมตาม

น้องวิโรจน์

ปี ๒๕๓๕ เป็นปีมีมหามงคล
ยิ่งของพวกเราชาวไทย เนื่องจาก
สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินี-
นาถ จะทรงเจริญพระชนมพรรษา
ครบ ๕ รอบ (๖๐ พรรษา) “สมเด็จพระเจ้า”
ของเราทรงมีพระเมตตา อาหาร
ห่วงใยราษฎรของพระองค์อย่างยิ่ง
ตลอดระยะเวลายาวนานที่ผ่านมา
ทรงตรากตรำพระวรกายบำเพ็ญ
พระราชกรณียกิจต่าง ๆ เพื่อช่วย
เหลือราษฎร โดยมีได้ทรงย่อท้อ
นับเป็นพระมหากรุณาธิคุณแก่
พสกนิกรยิ่งนัก ในโอกาสวันเด็ก
แห่งชาติปี ๒๕๓๕ นี้ เยาวชนซึ่ง

น้องใหม่

น้องแป้ง

น้องกฤษณะ

ได้ประกอบกิจกรรมดีเด่นและเป็น
ขวัญใจของพวกเขา ได้แสดงทักษะ
เกี่ยวกับ “สมเด็จพระ” ของเรา ดังนี้

๑.ช.วศิน มีปรีชา “ตุ้มตาม”

นักเรียนชั้น ป.๑/๒ โรงเรียน
อนุบาลทับทอง

กิจกรรมดีเด่น เป็นนักแสดงเด็ก
ที่มีอายุน้อยแต่มีความสามารถสูง
จนเป็นที่ยอมรับและได้รับความ
นิยมจากประชาชนโดยทั่วไป

“พระราชินี คือ แม่ ของ
เรา ของคนทั้งประเทศ ที่บ้าน
มีรูป “สมเด็จพระ” คู่กับในหลวงฯ
ไว้ทวนอน ในโอกาสวันเกิด
ของท่าน ก็ขอให้ท่านมีอายุยืน
ตลอดไป และในโอกาสวันเด็กนี้
ขอให้เพื่อนๆ เป็นเด็กดี เชื่อฟัง
พ่อแม่ เรียนเก่ง ๆ ให้ส่งสาร
คนอื่น รักสัตว์ และช่วยกันปลูก
ต้นไม้”

ด.ช.วิโรจน์ เกลี้ยงอักษร

นักเรียนชั้น ป.๖ โรงเรียนไทยรัฐ-
วิทยา ๗๗

กิจกรรมดีเด่น เก็บกระเป๋าสาร
มีเงินและสิ่งของมูลค่าประมาณ ๑๐
ล้านบาทได้ และนำส่งคืนเจ้าของ
สมควรยกย่องเป็นตัวอย่างของ
เยาวชนผู้มีความซื่อสัตย์เป็นอย่าง
ยิ่ง สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ
สยามมกุฎราชกุมาร และสมเด็จพระ
พระเจ้าภคินีเธอเจ้าฟ้าเพชรรัตน-
ราชสุดา สิริโสภาพรรณวดี ได้
โปรดพระราชทานโล่เกียรตินิยม
เป็นรางวัล ๖๗๗ นายกรัฐมนตรี
นายอานันท์ ปันยารชุน ได้มอบ
ปากกาให้เป็นของที่ระลึก รวมทั้งภาค
รัฐและเอกชนได้ให้การสนับสนุน
เป็นเงินทุนการศึกษาอีกจำนวนมาก

“เนื่องในปีที่เป็นมหามงคล
โค้ววองวอนให้เพื่อนๆ เด็ก
ทั่วประเทศ คิดและกระทำแต่

น้องเบญจา

น้องป๊กป๊อง

น้องแพม

ความดีเพื่อเป็นราชสักการะแด่สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถของเรา ขอให้พระองค์ทรงพระเจริญตลอดไป ในโอกาสวันเด็กปีนี้ ขอให้เพื่อน
กระทำความดีด้วยความบริสุทธิ์ใจ”

ด.ญ.อัศรินทร์ อินทนิล (น้องใหม่) นักเรียนชั้น ป.๕/๒
โรงเรียนปานะพันธุวิทยา ในพระบรมราชูปถัมภ์

กิจกรรมดีเด่น เป็นนักแสดงเด็กและนางแบบโฆษณาที่มีชื่อเสียง ได้แสดงละครโทรทัศน์เรื่องข้าวนอภนา คุณแม่เพื่อนรัก และครอบครัวอลวน เคยได้รับรางวัลรองอันดับหนึ่ง การประกวดลีลาศในจังหวัด ชะ ชะ ช่า ที่สถานีโทรทัศน์ กองทัพบกช่อง ๕ เมื่อปีการศึกษา ๒๕๓๓ ได้รับรางวัลชมเชยอันดับ ๑ การประกวดมารยาทไทย ของ ธนาคารศรีนคร ปีการศึกษา ๒๕๓๓ และได้รับรางวัลรองอันดับ ๑ จากการประกวดเล่านิทานชาดก ประกอบทำทาง เรื่อง “นกกากับพ่อ-ครัว” ของสำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาเอกชน ปี ๒๕๓๔

“ในวโรกาสที่สมเด็จพระ-
นางเจ้าพระบรมราชินีนาถมี
พระชนมพรรษาครบ ๕ รอบใน

ฐานะที่น้องใหม่เป็นคนไทย ขอร่วมแสดงความยินดี และถวายความจงรักภักดีต่อพระองค์ท่านด้วยขอให้พระองค์ทรงเจริญพระชนมพรรษายิ่งยืนนาน เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของชาวไทยทั้งปวง สำหรับน้องใหม่เอง ก็จะทำตัวเป็นคนดีให้เป็นแบบอย่างที่ดีของเยาวชนทั่วไป”

ด.ญ.กัญญาลักษณ์ บำรุงรักษ์ (น้องแป้ง) นักเรียนชั้น ป.๖ โรงเรียนประภามนตรี

กิจกรรมดีเด่น เป็นนักแสดงเด็กที่มีผลงานเป็นที่ยอมรับ ได้รับความนิยมสูงเป็นเวลานาน

“รัก สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมาก เพราะท่านเป็นพระราชินีที่ดี ไปเยี่ยม

ราษฎรเสมอไม่ว่าที่ไหนๆ ก็ไป ไม่เคยอยู่ว่างเฉยๆ ท่านช่วยสนับสนุนการทอผ้า การสาน การปัก อนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมไทย ส่งเสริมของที่เป็นของไทย ทำให้คนมีอาชีพ ในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษาของท่านปีนี้ น้องแป้งขอให้ท่านมีอายุยืนและเป็นพระราชินีที่ดี ใจดีกับประชาชนอย่างนี้ตลอดไป”

ด.ช.กฤษณะ เทพมณี นักเรียนชั้น ป.๒ โรงเรียนอนุบาลชุมพร
กิจกรรมดีเด่น ชนะเลิศการประกวด “แฟนตัวยงทูตแห่งประเทศไทย”
 ในระดับภาคใต้ ได้รับทุนการศึกษา เกียรติบัตร โล่เกียรติคุณ และได้เดินทางไปทัศนศึกษาและเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมไทย ณ ประเทศสหภาพโซเวียตรัสเซีย และได้รับรางวัลที่ ๑ ในการประกวดเรียงความ เรื่องจริงเรื่อง “แม่” เข้าเฝ้ารับพระราชทานรางวัลจากพระเจ้าวรวงศ์เธอพระองค์เจ้าโสมสวลี พระวรราชาทินัดดามาตุ ในงานวันแม่แห่งชาติ ปี ๒๕๓๔ ได้รับทุนการศึกษาและเกียรติบัตร

“ตั้งแต่น้องเอกจำความได้น้องเอกคิดว่าพระองค์ทรงมีภารกิจมากมายเหลือเกิน พระองค์ทรงตั้งใจที่จะช่วยเหลือประชาชนของพระองค์อย่างแท้จริง ซึ่งน้องเอกได้เห็นจากภาพในทีวีและจากหนังสือต่าง ๆ และสิ่งที่น้องเอกต้องการอย่างที่สุดคืออยากจะมีโอกาสได้เข้าเฝ้าพระองค์อย่างใกล้ชิดสักครั้ง และเนื่องในวโรกาสที่พระองค์ทรงมีพระชนมายุครบ

๕ รอบนี้ (น้องเอกแสดงสีหน้าเอาจริงเอาจังที่จะถวายพระพร พระองค์ท่านว่า) “ขอให้พระองค์จงทรงพระเจริญ มีสุขภาพ พลานามัยแข็งแรง และทรงเป็นมิ่งขวัญของประชาชนชาวไทยต่อไปให้นานแสนนาน เนื่องในโอกาสวันเด็กปี ๒๕๓๕ นี้ น้องเอกอยากให้เพื่อนๆ ทุกคนได้ตั้งใจที่จะถวายพระพรสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถโดยพร้อมเพรียงกันและขอให้เพื่อนๆ ทุกคนได้ตั้งใจที่จะทำความดี ขยันเรียนหนังสือ เพื่อจะได้เป็นเยาวชนที่ดีของชาติต่อไป”

ด.ญ.เบญญา หงษ์ทอง นักเรียนชั้น ม.๓ โรงเรียนป่านะพันธุ์วิทยา ในพระบรมราชูปถัมภ์

กิจกรรมดีเด่น ได้รับรางวัลเยาวชนดีเด่นแห่งชาติ ด้านศิลปวัฒนธรรม และได้รับพระราชทานรางวัลจากสมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร ในวันเยาวชนแห่งชาติ และได้รับคัดเลือกให้เข้าร่วมขับร้องเพลงกับวงมหาดุริยางค์ไทย ในงานสัปดาห์การศึกษาเอกชน ครั้งที่ ๔ ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนร่วมกับโรงเรียนเอกชน ร่วมกันจัดแสดง ณ โรงละครแห่งชาติ มีการสาธิตและการแสดงดนตรี-นาฏศิลป์ ซึ่งมีจำนวนนักดนตรี และผู้แสดงรวมทั้งสิ้นถึง ๔๔๙ คน

“ความรู้สึกต่อสมเด็จพระบรมราชินีนาถ คือ เคารพ เคารพเทิดทูนท่าน เพราะท่านทรงเปี่ยมล้นด้วยพระเมตตา ต่อพสก-

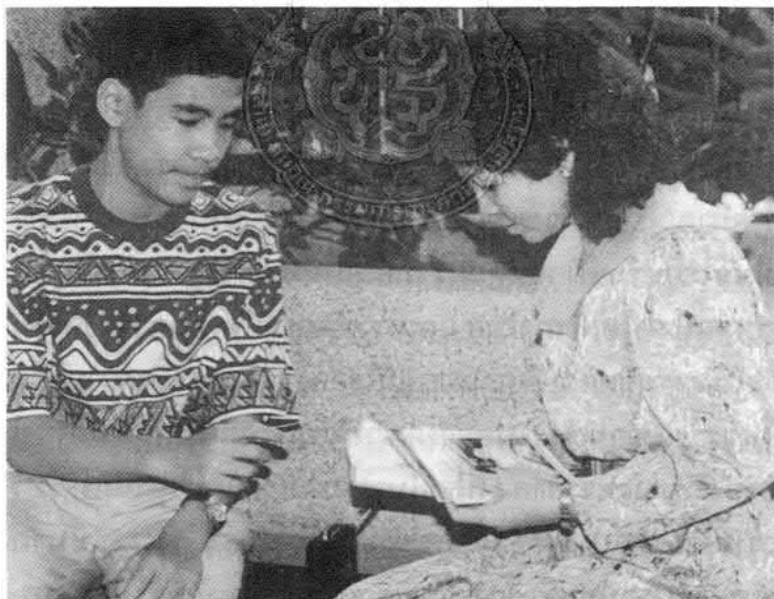

นิกรของท่านทุกคน ท่านทรงงานหนักเพื่อความเป็นอยู่ที่ดีของ
 ราษฎร เช่น ทรงงานเกี่ยวกับศูนย์ศิลปาชีพ ซึ่งงานนี้ได้ช่วย
 ให้เกษตรกร และครอบครัวมีเศรษฐกิจในครอบครัวดีขึ้นอย่าง
 มากมาย ช่วยสร้างอาชีพให้กับราษฎรเป็นจำนวนมาก ทั้งยัง
 เป็นการอนุรักษ์ศิลปหัตถกรรมอันเป็นมรดกของชาติให้คงอยู่
 ตลอดไป ทำให้ทั้งชาวไทย และชาวต่างชาติได้เห็นความงดงาม
 อันเป็นประณีตศิลป์ซึ่งน่าภาคภูมิใจของชาติ และเกิดความรู้สึก
 ชื่นชมในความงดงามของผลงานอันเป็นผลิตผลจากศูนย์
 ศิลปาชีพของพระองค์ เนื่องในวโรกาสเจริญพระชนมพรรษา
 ครบ ๕ รอบ ของสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ
 ข้าพเจ้าได้ร่วมขับร้องเพลงถวายพระพร ในพิธีอาเศียรวาท-

ราชสคูติ ซึ่งโรงเรียนปανεพันธูวิทยา ในพระบรมราชูปถัมภ์ จัดขึ้นเป็นงานใหญ่ และทำเป็นประจำทุกปี ขอให้พระองค์ ทรงพระเจริญ มีพระชนม์ยืนนาน”

ด.ช.ปกป้อง จินวิทย์ นักเรียนชั้น ม.๒ โรงเรียนเซนต์คาเบียล
กิจกรรมดีเด่น พิธีกรและผู้สื่อข่าวรายการโทรทัศน์สำหรับเด็ก
 ชื่อรายการ “จิวแจ้วเจาะโลก”

“สมเด็จฯ ทรงทำประโยชน์ให้กับประเทศชาติมาก ทรงมี
 พระคุณแก่ราษฎรอย่างยิ่ง ป้องเป็นผู้สื่อข่าวก็ได้ติดตามดู

พระองค์จากสื่อต่าง ๆ เห็นว่าทรงทำงานมิได้หยุดเยี่ยงมราชูร บ่อย ๆ ต่างชาติก็ยั้งให้รางวัล เช่น อเมริกา ให้รางวัลด้าน มนุษยธรรม เมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๔ ป้องภูมิใจและรักท่านมาก ในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษาของท่าน ขอให้ทรงพระเจริญ เป็นมิ่งขวัญของประชาชนชาวไทย ตลอดไป”

ด.ญ.ลลิตา ตะเวทิกุล (น้องแพม) นักเรียนชั้น ม.๒

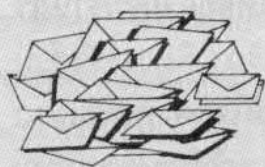
โรงเรียนร่วมฤดีวิเทศศึกษา

กิจกรรมดีเด่น ชนะเลิศการประกวดนักร้องเยาวชนแห่งประเทศไทย ซึ่งมีผู้ประกวดกว่า ๔,๐๐๐ คน จัดโดย สยามกลการ

“สมเด็จฯ พระราชินี ทรงใจดีมาก ท่านช่วยเด็ก ๆ หลายคนที่ยากจนให้เรียนหนังสือ แพมประทับใจในตัวท่าน มาก ในโอกาสเฉลิมพระชนมพรรษา ๖๐ พรรษา ของท่าน อยากขอให้ท่านมีแต่ความสุข มีอายุยืนนาน และอยากจะ ฝากถึงเพื่อน ๆ ให้ช่วยกันรักษารัชมชาติ ปลุกดันไม้ ไม่ท้ง ขยะ ให้รักคนดริ เพราะคนดริจะทำให้จิตใจสบาย”

ทีมงานสัมภาษณ์

แพรวพรรณ เกิดโสภา	อิสระ เสียงเพราะติ
เพ็ญศรี สุขสวัสดิ์	อาภรณ์ ชูก้าน
ธงชัย ศิริปรีชา	พูนศักดิ์ ศรีมาลา

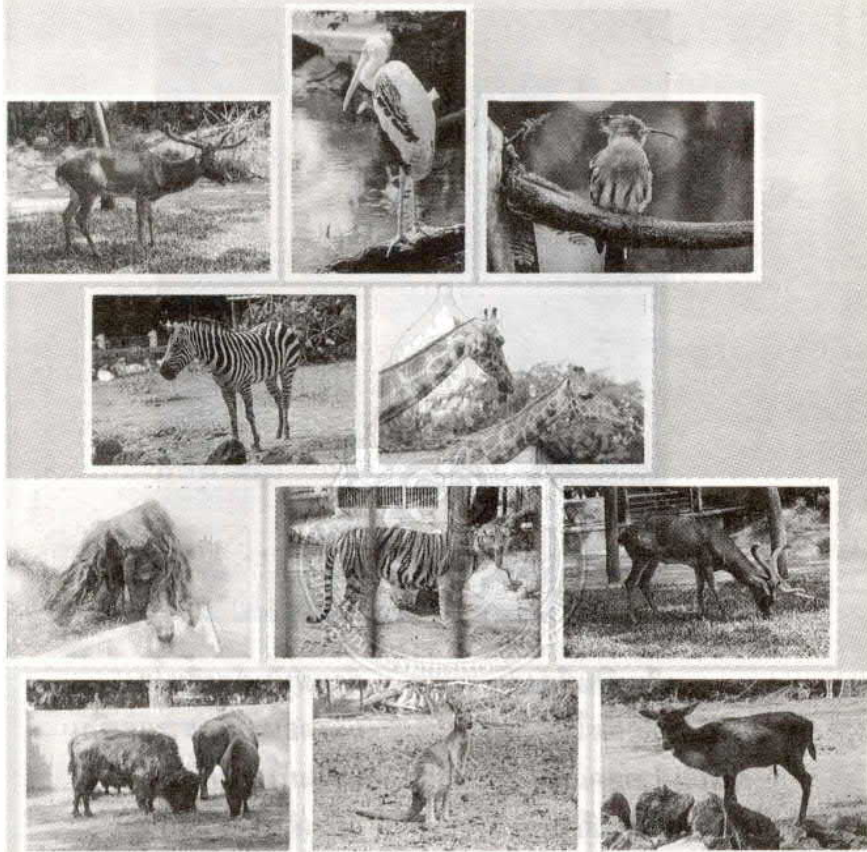

จากน้อง...

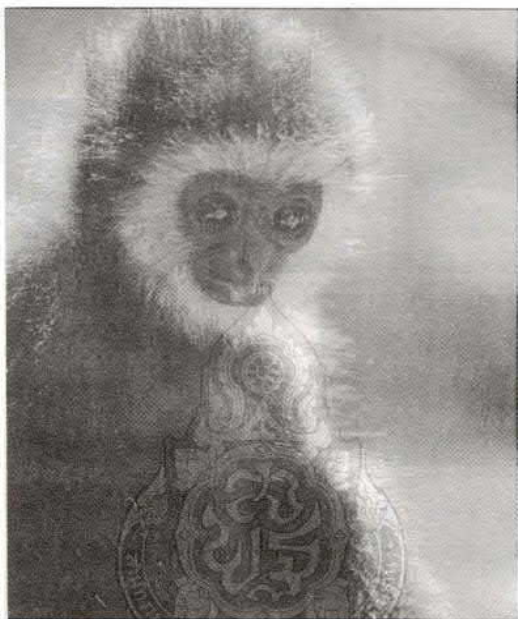
อิสระ เสียงเพราะดี

สำหรับน้องที่มีจดหมายไปยังคณะกรรมการการจัดพิมพ์หนังสือวันเด็กที่ได้ให้ข้อคิดเห็น ข้อเสนอแนะ และข้อติชมไปนั้น คณะอนุกรรมการฯ ได้นำข้อเสนอแนะต่าง ๆ มาปรับปรุงหนังสือวันเด็ก ประจำปี ๒๕๓๕ ให้สอดคล้องกับความต้องการของน้อง ๆ ให้มากที่สุด หวังว่าหนังสือวันเด็กปีนี้จะเป็นที่ถูกใจสำหรับน้อง ๆ หลายคนที่ต้องการให้ทีมงานหนังสือวันเด็กสัมภาษณ์เยาวชนผู้ทำความดี ผู้มีความสามารถสูง ลงเรื่องเกี่ยวกับการอนุรักษ์ป่า สัตว์ป่า นิทาน การ์ตูน ซึ่งในปีนี้ได้นำมาลงให้น้อง ๆ อย่างจุใจ โดยเฉพาะผู้มีความประสงค์ขอให้หนังสือวันเด็กได้นำบทประพันธ์หรือบทกวีของ “คุณสิบ นาคะเสถียร” มาลงพิมพ์เพื่อเป็นที่ระลึกสำหรับการจากไปอย่างไม่มีวันกลับของเขา ผู้เป็นนักอนุรักษ์ธรรมชาติด้วยชีวิตและวิญญาณนั้น หนังสือวันเด็กได้นำมาลงพิมพ์ไว้ในบทสุดท้ายของหนังสือวันเด็กปีนี้ เพื่อเป็นของขวัญวันเด็กปี ๒๕๓๕ สำหรับทุกคนและขอให้ทุกคนจงระลึกอยู่เสมอว่า “นับแต่บัดนี้ต่อไป พวกเราจะช่วยกัน ร่วมมือกัน ดูแลรักษาต้นไม้ ป่าเขา แม่น้ำ ลำธาร สัตว์ป่า และทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นธรรมชาติรอบตัวเราให้คงอยู่เป็นสมบัติของพวกเราตลอดไป”

คณะอนุกรรมการฯ ต้องขอขอบคุณน้อง ๆ ครู อาจารย์ และนักเขียนหลายท่านที่ส่งเรื่องไปยังคณะกรรมการการจัดพิมพ์หนังสือวันเด็ก หากเรื่องของท่านใดมิได้พิจารณาลงพิมพ์ในหนังสือวันเด็ก ทางคณะอนุกรรมการฯ ต้องขออภัยไว้ ณ ที่นี้ด้วย

น้อง ๆ และท่านผู้อ่านมีข้อเสนอแนะอยากให้หนังสือวันเด็กปรับปรุงอย่างไร
 ส่งจดหมายไปที่ คณะอนุกรรมการจัดพิมพ์หนังสือวันเด็ก กองการเจ้าหน้าที่
 สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ดุสิต กทม. ๑๐๓๐๐ เช่นเดิมนะคะ
 สวัสดีครับ!

เสียงปิ่นที่ดังลั่น

ลูกน้อยที่กอดไว้
ฝืนใจเข้ากอดแม่
แม่จำเพราะเสียงปิ่น
โทษใดจึงประหาร
ถ้าลูกท่านเป็นสัตว์ป่า
ชีวิตใคร ใครก็รัก
โปรดเถิดจงเห็นใจ

ตัวแม่นั้นต้องสิ้นใจ

กระดอนไปเพราะแรงปิ่น
หวังแก่ให้แม่พ้น
จึงไม่คืนชีวิตมา
ศาลไหนพิพากษา
ใครเช่นฆ่าท่านยอมไหม
ท่านประจักษ์หรือไม่
สัตว์ป่าไซร้ก็เหมือนกัน

สืบ นาคะเสถียร

คณะกรรมการจัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือวันเด็ก
ประจำปี ๒๕๓๕

ประธานอนุกรรมการ

นายทวีศักดิ์ เสนาณรงค์

รองประธานอนุกรรมการ

นายพงษ์ศิริ เชาวนปรีชา

นายประสิทธิ์ แดงรัมย์

อนุกรรมการ

ศาสตราจารย์คุณหญิงศรีนาถ สุริยะ	นางฐะปะนีย์ นาครทรรพ
นายสมพงษ์ พลະสุรีย์	นางรัชณี ศรีไพรวรรณ
นางสาวกานต์มณี คักดีเจริญ	นางสาวรสา วงศ์ยังอยู่
นายบุญเรือง ตันยา	นางกรองแก้ว เงินศรี
นายถวัลย์ มาตจรัส	นายสมัย สุทธิธรรม
นางสาววิไล เกษชนก	นายวิศาลพงศ์ ไกรศรีวรรณะ
นางสรรพพร แดงสกุล	นางวิภา ตันจุลพงษ์
นายวีระยุทธ พินทุสมิต	นางสาวแพรวพรรณ เกิดโสภา
นางสาวเรณู ศิริขวัญชัย	นางพนิดา ปิ่นประไพ
นางสาวอาภรณ์ ชูก้าน	นายชนกานต์ บุรณะกุล
นายจรรยา เจริญรักษ์	

อนุกรรมการและเลขานุการ

นายธงชัย ศิริปรีชา

อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

นายอิสระ เสียงเพราะดี	นางสาวเพ็ญศรี สุขสวัสดิ์
นายวิวัฒน์ นันทะ	นางสุรัตน์ แพรกทอง

ฝ่ายจัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือวันเด็ก

■ กองการเจ้าหน้าที่ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

โทร. ๒๘๒๒๗๑๖, ๒๘๑๐๘๑๓, ๒๘๑๖๐๓๔

พิมพ์ที่โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว นายพนอม แก้วกำเนิด จัดพิมพ์และจัดโฆษณา พ.ศ. ๒๕๓๕

“สอนลูกให้ปลูกป่า
รักษาไม่ทำลาย
เมื่อเด็กรักต้นไม้
ทั่วถิ่นไทยจะร่มเย็น”

(คำขวัญโครงการปลูกป่าถาวรเฉลิมพระเกียรติฯ ๑๐๐ ล้านกล้า)